CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"For whosoever will save his life shall lose it; and whosoever will lose his life for my sake shall find it."
Matt. 16 : 25

FEBR. 17th 1961 - No. 483 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

De OUDE en de JONGE garde

door Drs. M. VRIEZE

Het aantal emigranten dat Canada als land van bestemming kiest zal in 1961 hoogstwaarschijnlijk beneden de 100.000 blijven, zeggen de mensen die het weten kunnen. Canada maakt economisch een moeilijke tijd door op het ogenblik, en iedereen heeft dat al wel zo'n beetje aan den lijve ervaren. In allerlei Europese landen daarentegen heeft de welvaart een ongekende hoogte bereikt. Ook Nederland kent de welvaart nu reeds geruime tijd. Er is een overvloed van werk, een tekort aan werkkrachten, en de lonen zijn zeer goed. Er is ruimte gekomen voor het bezit van een tevoren wellicht niet zo algemeen gekende luxe. Het aantal automobielbezitters neemt dagelijks met tientallen toe. Schreef de Nederlandse immigrant in Canada enkele jaren geleden in zijn brieven "naar huis" van de vele electrische apparaten die het leven zo luxueus maken, de rollen dreigen nu te worden omgekeerd, en menig welmenend advies wordt in deze tijd vanuit Holland naar Canada geschreven: "Waarom komen jullie hier niet terug?"

In ons kerkelijk leven hebben we de terugslag van onze sterk verminderde immigratie al lang gemerkt. Het gebeurt niet zo vaak meer dat een nieuw gezin uit Nederland onze gemeentelijke gelederen komt versterken. Onze kerkelijke boekhouders en penningmeesters kijken wat bedrukt als ze de balans opmaken, omdat er een jaar geleden nog druk werd gerekend met een regelmatige groei. Hier en daar zijn kerkgebouwen neergezet of begonnen die a.h.w. op de groei gebouwd zijn. Dat was verstandig, want wat doe je straks met een te klein gebouw als er zoveel nieuwe immigranten komen? Maar nu de stroom is teruggelopen tot een enkel druppeltje, en dat nog heel af en toe, zitten er heel wat handen in het haar.

Het kan zijn nut hebben eens even onze gedachten te laten gaan over nog andere gevolgen die een, wellicht slechts tijdelijke, teruggang in het aantal nieuwe immigranten voor ons kerkelijk en ons christelijk leven in ruimere zin hier in Canada kan hebben. Een enkel voorbeeld kan illustreren dat we inderdaad op allerlei gevolgen van meer of minder plezierige aard zullen moeten bedacht zijn in de komende tijd. Tien jaren geleden kwam de emigratie wat ons Nederlanders betreft eigenlijk goed op gang. Maar het waren niet alleen vrijgezellen die naar Canada kwamen. Er waren ook vele jonge gezinnen met kleine kinderen. Hebt U er wel eens over nagedacht dat die jongelui van zo'n tien jaar geleden nu jongemensen zijn geworden, sommigen op belijdeniscatechisatie, anderen zelfs al getrouwd en belijdende, mondige leden van de kerk die hun mond ook inderdaad al beginnen te roeren als er besloten of gediscussieerd moet worden. Dat betekent onder meer een probleem voor het kerkelijk leven wat betreft de taal. Die jongemensen spreken Engels. Ook in de kerk. Tot nu toe werd hun "invloed" in dit opzicht, om namelijk "hun" Engels meer algemeen ingevoerd te krijgen in het kerkelijk leven, min of meer in evenwicht gehouden door een andere "invloed", namelijk het regelmatig binnenkomen van immigranten uit het oude vaderland, die de Engelse taal nog niet zo heel best machtig waren. En overal kon het argument opgeld doen: "We kunnen nog niet overgaan tot een vermeerdering van het gebruik van het Engels in de kerk, want wat moeten die nieuwe immigranten dan, die toch ook in onze kerk moeten kunnen meeleven en die het vooral in de eerste tijd zo moeilijk hebben en geestelijke steun behoeven?" Maar nu de emigratie naar Canada zo sterk terugloopt wordt deze laatste "invloed" in heel wat gemeenten tot nihil gereduceerd! Het aantal "mondige" kerkleden, de opgroeiende jongemensen die hier al zo'n tien jaar zijn, groeit regelmatig, en hun "invloed" zal dan ook stijgen. Maar hier zitten moeilijkheden. We hebben in dit blad al meerdere malen gepleit voor de geleidelijkheid en behoeven dat hier daarom niet te gaan herhalen. Maar we zien een gevaar. Allereerst dat de oudere generatie, in een sterke wil om het gebruik der bekende Nederlandse taal zo veel mogelijk vast te houden, aan de groep van jongeren op een onbedachtzame wijze het zwijgen zal pogen op te leggen, desnoods geforceerd.

Heel gemakkelijk worden de jongeren daardoor innerlijk van de kerken vervreemd. Ik meen te kunnen constateren dat juist bij de enthousiaste jeugdige leden der kerk die op de grens der "mondigheid" gekomen zijn binnen het kerkelijk leven, hetzij onbewust hetzij bewust, de gedachte leeft dat zij over enige tijd de kerk uit de handen van de oude garde zal moeten "overnemen". Die gedachte betekent een niet te onderschatten, fijne stimulans tot een oprecht bereid zijn der jongeren om in Christus' kerk verantwoordelijkheid te dragen. Het zal juist de taak en het streven der oudere, der eerste generatie immigranten moeten zijn deze gedachte aan te moedigen en de jongeren tot zulk een dragen van verantwoordelijkheid op te leiden. Maar dan mag daar geen forcerend vasthouden aan wat de jongeren tenslotte toch vreemd is bijgekomen. Dat kan funest werken, en de bereidheid tot verantwoordelijkheid doden.

Maar er bestaat nu ook een ander gevaar. Namelijk dat de jongeren, en we blijven hier dus nog even doordenken over het taalgebruik in het kerkelijk leven, de ouderen het zwijgen geforceerd opleggen en hun zin doorzetten. En daarmee zouden zij die tot de oude garde behoren, de eerste-generatie-immigranten, van de kerk vervreemd worden. De kerk verliest dan in snel tempo het karakter van het vertrouwde. Ik bedoel daarmee niets sentimenteels. Maar de kerk *behoort* voor de kerkmens het vertrouwde te zijn, anders deugt er iets niet. Er groeien dan niet slechts grieven, er ontstaat dan maar niet alleen een zekere gebrokenheid tussen oude en nieuwe garde, maar aan de oude garde, om die uitdrukking duidelijkheidshalve nu maar te blijven gebruiken, wordt een hinderpaal in de weg gelegd in hun vertrouwde en vertrouwelijke omgang met God, zowel in het horen van Zijn bediende Woord als in het samen met Gods gemeente uitdragen van de eigen levensnood tot God in het gebed.

Maar niet alleen ten aanzien van het taalgebruik kunnen we bijzondere spanningen in het kerkelijk leven tegemoet zien nu er een jonge garde, de tweede-generatie-immigranten tot mondigheid begint te geraken, en anderzijds de oude garde der eerste generatie-immigranten geen aanvulling ontvangt uit het land van herkomst. En daarbij denk ik dan speciaal aan het contact met Nederland en het kerkelijk en christelijk leven zoals dat in Nederland heeft vorm gekregen. Dat contact bleef in de tijd dat er een regelmatig binnenkomen van nieuwe immigranten was, vrij levendig. De nieuwaangekomenen brachten dat contact feitelijk in zichzelf mee. Hun opvattingen, hun gedachten over christelijke activiteit op allerlei gebied, hun visie op het kerkelijk leven in allerlei facetten, werkten nu eens corrigerend, dan weer stimulerend in op hen die hier al geruime tijd waren. Dat levendig contact loopt daarom door de teruggang der emigratie naar Canada ook sterk terug. En niet alleen Nederland komt steeds verder te liggen voor de jonge garde hier, en dat zou niet zo erg zijn, maar ook de vormgeving van het christelijk leven in Nederland wordt meer en meer wazig en vreemd.

Nu behoren wij er zeker op bedacht te zijn dat we de vormgeving van het kerkelijk en christelijk leven zoals dat in Nederland bestaat niet normatief gaan maken voor onze vormgevingen hier. En de opmerking "Maar zo deden we het in Holland ook altijd" mist alle argumentatieve kracht. Het is goed dat elkander eens te zeggen. Als we dan iets anders maar niet vergeten: dat niemand ongestraft, ook in de kerk, het verleden en de achtergrond vergeten kan. Wanneer we in Canada zouden proberen, met veronachtzaming van alle lessen die de kerk in Nederland heeft moeten leren, een eigen activiteit zouden willen opzetten *alsof wij de eersten waren die zoiets doen*, dan zou er inderdaad van een grenzeloze onverantwoordelijkheid sprake zijn. Het christelijk leven in Nederland, in kerkelijke en andere zin, heeft een lange groeiperiode door moeten maken. Er is intens gezocht naar de goede weg, de weg der concrete gehoorzaamheid. Er zijn wegen ingeslagen die bleken dood te lopen. Er zijn ook wegen ingeslagen die wijde en gezegende perspectieven hebben geopend op de rijkdommen van Christus' overwinning. Wie dit zoeken en studeren, dit pogen en trachten negeert, om de simpele reden dat we nu niet meer in Nederland zijn, is een dwaas. Hij is de mens die in een hem onbekend moeras met opzet het in de jaren gevormde pad door het moeras, gemaakt door wie voor hem het moeras moesten oversteken, links laat liggen omdat hij nu eenmaal niet een ander volgen wil.

We zullen ons moeten realiseren dat er in het christelijk leven van ons, Nederlandse immigranten in Canada, een jonge garde tot mondigheid begint te komen die de christelijke, politieke activiteit niet heeft gekend. Canada kent zulk een christelijke politieke actie niet. Canada's partijen zijn niet-christelijk-principieel.

Er groeit een jonge garde op die onbekend is met het christelijk dagblad als dagelijkse rijkdom in het christelijk huisgezin. Van horen zeggen kent men de naam van Trouw nog wel, maar het z e g t niets meer.

Er groeit een jonge garde tot mondigheid die van de weldaad van een christelijke radio, een christelijke vorm van amusement en een christelijke vorm van gesproken levensvorming en instructie via die radio, geen bewust weet heeft.

Er groeit een jonge garde op die zich nimmer levendig een beeld heeft kunnen vormen van christelijke wetenschapsbeoefening. Wie heeft in Canada nu werkelijk bij onze jongeren iets van het "eigene" gevoeld toen de V.U. haar indrukwekkend jubileum vierde in de afgelopen herfst?

(Vervolg op pag. 2)

Toen Mr. John McGovern onlangs in Dawson Creek, B.C. was, ontmoette hij onder meer een wolf, die blijkbaar hongerig en ziek was. McGovern trok zich het lot van dit gevaarlijk dier aan en heeft het meegenomen naar huis, waar hij tevens een Duitse herder had. McGovern is nu weer op weg naar zijn woonplaats Toronto, maar de wolf gaat mee. Hier zien wij de man met zijn twee reisgenoten in downtown Winnipeg, Man.

DE IMMIGRATIE IN 1960

Zoals te verwachten, was het cijfer van nieuwe immigranten, dat gedurende 1960 Canada binnenkwam, lager dan het jaar daarvoor. In totaal kwamen 104.111 immigranten het land binnen (v. j. 106.928). Van Italië kwamen weer de meesten, namelijk 21.308 (5.514 minder dan in 1959), daarop volgde Groot-Brittannië met 20.853 (v. j. 19.361), in feite dus iets meer. Ook uit Nederland kwam verleden jaar een gering aantal meer naar Canada dan het jaar daarvoor, namelijk 5.598 in 1960 tegen 5.354 in 1959.

Van de 53.573 mannelijke werkkrachten die immigreerden, waren er toch nog 7.482 ongeschoold. Dit cijfer moge laag lijken, het is vrij hoog in het kader van het werkloosheidsprobleem in Canada.

Ontario ontving verreweg de meeste nieuwe immigranten (54.491) en Prince Edward Island kreeg de minste (in aantal) namelijk 83.

Een gunstig teken was, dat ruim 2/3 van de nieuwe immigranten onder de leeftijd van 30 jaar waren.

DE DUITSE WELVAART

The English Churchman wijst op de buitengewone welvaart die West-Duitsland thans geniet en die uit allerlei cijfers blijkt. Het blad wijst er op dat **United States News** reeds op 14 September 1951 berichtte dat de Verenigde Staten niet minder dan 9 biljoen dollars in Duitsland hadden "ingepompt", die door Duitsland gaarne waren geaccepteerd. The English Churchman meent dat de huidige grote welvaart van Duitsland dan ook grotendeels aan Amerika is te danken.

Het blad acht dat er een aanwijzing is van een zekere onverschilligheid door de houding die Duitsland aanneemt tegenover een betrekkelijk kleine groep, die geleden heeft onder de Nazi's, waarmede zo vele leidende personen in Duitsland zo hartelijk hebben samengewerkt. Er zijn ongeveer 1100 overlevenden van pseudo-medische experimenten, toegepast op onwillige "patienten" door Duitse dokters, waarvan velen nu nog hun praktijk uitoefenen. Deze experimenten hielden in transplantaties van spieren en zenuwen, intraveneuze injecties met benzine, brandwonden veroorzaakt door fosfor, bacteriologische infectie van opzettelijk veroorzaakte wonden, en sterilizatie.

Operaties werden dikwijls uitgevoerd zonder afdoende voorzorgen tegen pijn of dood. Het betrekkelijk kleine aantal overlevenden leidt een armzalig bestaan. In vele gevallen wordt lichamelijk, geestelijk of economisch ernstig geleden.

Enkele honderden hebben kleine sommen ontvangen, die zij echter al spoedig moesten besteden voor ziekenhuizen en medische behandeling. Met uitzondering van enkelen, die konden worden ondergebracht onder de Federale Schadeloosstelling Wet van 1956, heeft niemand een pensioen ontvangen.

The English Churchman stelt dan: Indien Duitsland enig begrip heeft van dankbaarheid of enig bewustzijn van wat zij ons wil doen geloven, dat het Nationaal Socialistisch en niet Duits was, dan zal zij zeker deze overlevende slachtoffers van medische experimenten prompt behoorlijke pensioenen toekennen, ofschoon deze alleen nooit kunnen goedmaken alles wat deze mensen hebben ondergaan. Duitse Christenen kunnen er veel toe bijdragen om een houding en denkwijze te scheppen zonder welke een welvaart, die de moeite waard is en die voortduurt, onmogelijk moet blijven. (I.C.N.)

de OUDE en de JONGE garde

(Vervolg van pag. 1)

We schrijven dit niet om te zeggen dat we er zo slecht voor staan en dat het met onze jonge garde toch maar niets gedaan is. Ik ben ervan overtuigd dat er dan nog eerder verwijten zouden moeten gedaan worden aan de oude garde, wanneer het met die jongeren niet helemaal in orde zou zijn. De ouderen die wel een christelijk dagblad, wel een calvinistische universiteit, wel een antirevolutionnaire partij hebben gekend en wel een "settled churchlife", hebben immers jaren de tijd gehad zo langzamerhand in Canada om de jonge garde met deze vormgeving van het christelijk leven bekend te maken. Maar waarom zouden we in het wilde weg verwijten gaan maken? Voor zulke verwijten zou immers alleen plaats zijn daar waar concrete misstanden konden worden gesignaleerd. Onze bedoeling evenwel is elkander op te wekken met alle aandrang om het gesprek tussen oude en jonge generatie te laten plaats vinden, overal waar wij in Canada proberen te komen tot een goede en christelijke vormgeving van onze concrete gehoorzaamheid aan den Heer van ons leven. Laat dat gesprek maar een zeer opzettelijk karakter hebben. Laat het er niet om gaan Nederlands voorbeeld te verheerlijken en tot norm voor hier te verheffen. En laat de blik ook maar eens gaan naar Australië en wat daar wordt gedaan en getracht. Maar laat de oude en de jonge garde de kans van een open gesprek *nu* gebruiken. Er is geen betere tijd dan juist nu de oudere garde er aan moet gaan denken stapje voor stapje terug te treden. Leg het partijprogram der A.R. maar eens op tafel en laat een paar exemplaren van A. Post en A. R. Staatkunde maar eens circuleren. Lees gezamenlijk maar eens een brochure of wat van het Kuyperhuis, en vertel meteen wat dat voor een huis is! Laat er maar eens wat verteld worden over de V.U. en haal maar eens een afgestudeerde van de V.U. erbij om het zijne eens te zeggen. Laat de N.C.R.V. kalender nu maar eens aan de muur hangen, maar waarom niet eens samen als oude en jonge garde een N.C.R.V. Radiogids samen doorgenomen, van programmapunt tot programmapunt? Waarom niet eens een paar nummers van Trouw of het Fries Dagblad samen nauwkeurig bekeken en besproken in een concrete confrontatie met The Daily Star? Denk niet dat de jonge garde daarbij ongeinteresseerd zal blijven zitten kijken. Zij zijn niet voor niets een garde van jongeren. Maar zij dragen straks de verantwoordelijkheid in de ontplooiing van het christelijke leven der gehoorzaamheid, naar die aloude zegswijze: in kerk en staat en maatschappij. Hebben wij hen daartoe klaargemaakt?

DE RAMP IN CHILI

Men zal zich herinneren dat nog geen jaar geleden Chili in Zuid-Amerika door een verschrikkelijke aardbeving werd geteisterd. De allerdroevigste berichten kwamen toen binnen over de tallozen die daarbij het leven lieten en over de grote verwoestingen die de natuurramp veroorzaakte.

Sindsdien heeft allerlei nieuws onze aandacht gevraagd, waardoor de herinnering aan Chili bijna verdwenen is. Dat wil niet zeggen, dat de gevolgen van de aardbeving overkomen zijn. Het zal nog minstens twee jaar duren eer de toestand weer enigszins normaal kan worden genoemd.

Wij vernemen thans dat de zone van de aardbeving de grootste landbouwstreek van Chili is en wat betreft de productie van graan, vee en timmerhout moet worden gezegd dat de aardbeving overal grote schade heeft veroorzaakt. Grote gebieden met timmerhout zijn door de vloedgolven verwoest. Toen ten gevolge van de aardverschuiving de dammen doorbraken bij de ingang van het meer Rinihue, werden alle industriële inrichtingen en zagerijen in de vallei van de San Pedro Rivier verwoest door de vloedgolf, die daarvan het gevolg was. De fabrieken in Valdivia werden overstroomd of totaal verwoest door de aardbevingen. Dit is oorzaak dat de mensen weinig kans hebben werk te vinden en deze toestand kan in sommige gevallen zelfs jaren voortduren. Vele van de arme vissers kunnen zelfs niet in hun eigen behoeften aan voedsel voorzien, omdat ze alles verloren hebben. Zij hebben geen boten en geen netten en ook niet de andere dingen, die nodig zijn om als visser de kost te verdienen. Wat de boeren langs de kust betreft, hun landerijen bevinden zich nu op de bodem van de zee omdat het land voor honderden mijlen langs de kust is weggezonken. En zo zijn hun velden, waarin ze hun aardappelen hadden geplant en hun koren en andere gewassen hadden gezaaid en ook de weilanden totaal verdwenen. Door de verdwijning van de weilanden is in dit gehele gebied de productie van boter, kaas en andere veeteeltproducten tot een minimum teruggebracht. En zo zal de nood voortduren, tenminste voor dit jaar en ook voor het volgend jaar omdat er geen oogst zal zijn. De overstromingen, de aardverschuivingen, de vloedgolven, het verzinken van het uitgestrekte gebied langs de kust en de vulkanische activiteit (er zijn drie nieuwe vulkanen ontstaan) hebben alle hun aandeel gehad in de verwoestingen van de landbouwgebieden.

PRINS BERNHARD OPENT R.A.I. IN AMSTERDAM

Donderdag 2 Febr. heeft Z.K.H. Prins Bernhard in Amsterdam het nieuwe R.A.I.-gebouw en daarin de 43ste tentoonstelling voor personenauto's geopend. Na de opening maakte de Prins tijdens zijn rondgang over de tentoonstelling een ritje in de "Levacar", het op lucht via rails voortbewogen moderne vervoermiddel van Ford, dat op deze R.A.I.-tentoonstelling voor het eerst in Europa te zien was.

Read the good books you possess over again. An old book becomes new when you read it at a different stage of life.

Boekbespreking

P. J. Risseeuw: Gasten en Vreemdelingen.
Uitgave J. H. Kok, Kampen.
Gebonden f 7.90.

Een prachtig boek! Wanneer we een boek van Risseeuw in handen krijgen, verwachten we iets goeds en hoogstaands, en ook nu heeft de schrijver ons niet teleurgesteld.

Het verhaal speelt omstreeks de jaren 1900 tot 1920. We mogen het een soort familieroman noemen, wanneer we dan maar niet denken, dat het uitsluitend een beschrijving geeft van het wel en wee van de Haagse familie Leenhouts. Het bijzondere van deze roman ligt juist in de waardevolle en accurate weergave van de geschiedenis van land en kerk in die dagen. We ontmoeten mensen van de Afscheiding en de Doleantie. We horen ze discussiëren over "veronderstelde wedergeboorte". We zien ze werken voor de erkenning van het Koningschap van Christus in het politieke leven, bezield als ze zijn door de heraut van de Koning, Abraham Kuyper. We maken de eerste wereldoorlog mee met zijn spanningen en morele ontwrichting. We ontmoeten de markante rebel Troelstra en zien hoe het Nederlandse volk zich spontaan achter het vorstenhuis schaart wanneer het bedreigd wordt door de — toen nog anti-Oranje — socialisten.

Al deze gebeurtenissen laten het gezin Leenhouts niet onbewogen. veel lief en veel leed van dit gezin wordt ons beschreven. De figuur van moeder Leenhouts, die, wanneer haar man is overleden, haar drukke gezin voorbeeldig opvoedt en met en voor haar kinderen bidt en strijdt, is ons uiterst sympathiek. In haar jongste zoon, het nakomertje Hugo, die litterair talent heeft en een gezien figuur wordt in Christelijke letterkundige kringen, verbeelden we ons de schrijver Risseeuw in zijn jeugdjaren te ontmoeten.

Kom, laten we niet teveel van dit knap geschreven en boeiende boek vertellen. Het moet onder ons gelezen worden. Het is een van de beste naoorlogse Christelijke romans. Het vervult ons met diepere waardering, voor de strijd voor Christus, die de vorige generatie heeft gevoerd. Het is wellicht in staat, om ons hier in Canada te brengen tot grotere bezieling en actie in de strijd voor de rechten van onze Koning op alle gebied.

Het moedigt ons aan, om ondanks gewijzigde situaties in het voetspoor der vaderen te treden. Als wij de strijd hier voeren met dezelfde overgave en, vooral ook, met dezelfde gloedvolle overtuiging, dan zullen ook hier nog grote dingen gebeuren! Het ontbreekt ons maar al teveel vandaag aan bezieling, omdat er te weinig overtuiging is en omdat ook onder ons — naar de mode des tijds — teveel vragen worden gesteld en te weinig antwoorden worden gegeven.

Dit nieuwe boek van Risseeuw heeft ons, Calvinisten in Canada, veel te zeggen. Men leze het en bespreke het in onze verenigingen. Het is het waard. En we hebben het zo nodig!

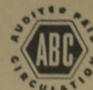
Met verlangen zien we uit naar het tweede deel, dat de schrijver ons belooft.

A. De Jager

Omstreeks deze tijd worden in Amerika de wereldkampioenschappen bobslee gehouden. De Zweedse deelnemers aan deze wedstrijden zien we hier in training. Een van de onderdelen van hun oefenschema was een fikse veldloop, gevolgd door een bad in ijskoud water. Het zou ons bepaald niet aanlokken, doch de jongens vinden het machtig. Enfin, wij hoeven gelukkig niet deel te nemen aan de kampioenschappen....

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

DE KRANTENMAN EN ZIJN VRIJHEID

PERSCENSUUR IN VELE LANDEN

Het is de meest natuurlijke zaak van de wereld, dat wanneer er iets bijzonders gebeurt, men het dezelfde avond of uiterlijk de volgende morgen in de krant vindt.

Alvorens echter het nieuws in gedrukte vorm voor ons ligt — of door de radio aan ons wordt verteld, is er al heel wat achter de rug. Het aantal landen dat aan de krantenman geen hindernissen in de weg legt, verminderd aanhoudend, hetgeen niet alleen voor die persmensen moeilijkheden schept, maar waardoor het ook voor het publiek moeilijk wordt zich een beeld te vormen van wat er op de wereld gebeurt. Temeer omdat wij haast wel moeten concluderen, dat wij de helft niet weten van wat er omgaat.

Associated Press heeft kortgeleden een interessant overzicht gepubliceerd hoe het in verschillende landen gedurende 1960 met de censuur op het nieuws toeging.

De West Europese landen gedragen zich in de ogen van de persmensen vrij fatsoenlijk. Er worden wel eens dingen onthouden, soms wordt het nieuws maar half verteld (en is het beslist een kunst om dit niet te laten merken), maar over het algemeen heeft men in West Europa blijkbaar niet veel te verbergen.

Frankrijk heeft daarop een uitzondering gevormd, eerst toen het voorbereidingen trof voor een atoom test in de Sahara, en later toen de spanningen in en met betrekking tot Algiers hoog waren.

West Duitsland is zich bewust dat de wereld zich een buitengewoon gunstig beeld van dit land heeft gevormd. Daarom is enige malen getracht minder gunstige rapporten uit handen van de pers te houden, hetgeen in sommige gevallen inderdaad gelukt blijkt te zijn.

Rusland heeft de strengste censuur van de gehele wereld, niet alleen wat betreft het nieuws uit het land zelf, maar ook voor het inkomend nieuws uit andere delen van de wereld.

In de landen achter het ijzeren gordijn is het al niet veel anders. De pers is in handen van de partij, die het nieuws doorgeeft en uiteraard scherp toeziet op alles wat het land binnenkomt. De meeste Westerse bladen hebben natuurlijk geen schijn van kans om toegelaten te worden en de radio stations worden zoveel mogelijk gestoord.

In Zuid-Amerika heeft vooral Cuba een soortgelijk patroon gevolgd, in het bijzonder na de opheffing van het onafhankelijke dagblad **Informacion.** Het nieuws werd door de Castro regering verstrekt, en men behoeft niet veel verbeeldingskracht te hebben om te beoordelen in hoeverre dit nieuws objectief was. Uiteraard hadden verslaggevers niet veel kans om foto's te nemen.

Venezuela was al evenmin gretig om alles aan de grote klok te hangen van wat er binnenslands gebeurde. De uitgaande telegrammen werden nauwkeurig nagegaan en de binnenlandse pers werd medegedeeld geen alarmerende berichten te publiceren.

Ook Argentinië stopte verscheiden malen de nieuwsbronnen, toen de aanhangers van Peron opstootjes veroorzaakten. Zelfs waren er verslaggevers, die tijdelijk in verzekerde bewaring werden gesteld.

Andere Zuidamerikaanse staten lieten het nieuws vrij ongehinderd door, ofschoon b.v. van de Dominicaner Republiek wordt gezegd, dat er in de nationale (door de regering gecontroleerde) pers nog nooit enige critiek op de dictator was uitgebracht.

In het nabije Oosten heeft de Verenigde Arabische Republiek alle voornaamste bladen genationaliseerd. Uitgaand nieuws werd tot op zekere hoogte gecensureerd, maar er was niet veel nieuws. Regeringsinstanties bleken meestal niet bereid iets uit te laten.

In de Soedan maakte men nieuwsberichtgeving vrijwel onmogelijk, doordat men visa voor persmensen óf maandenlang uitstelde óf in het geheel niet afgaf.

Israel handhaafde de militaire censuur op alle nieuws.

Turkije liet de krantenmensen behoorlijk vrij, maar waarschuwde hen nadrukkelijk dat geen nieuws mocht worden gepubliceerd, dat de bevolking onrustig kon maken.

Een land waar het nieuws vrij in en uit kon gaan, was de Kongo. Doch dit was alleen te danken aan het feit, dat er geen enkele instantie beschikbaar was, die toezicht kon houden. Natuurlijk was deze situatie verre van welkom, noch aan Loemoemba, noch aan kolonel Moboetoe, en menig correspondent is dan ook met arrest, geweld of uitwijzing uit het land bedreigd.

Zuid Afrika paste over het algemeen geen censuur toe, maar tijdens de ongeregeldheden met de zwarten was het nieuws wel aan beperkingen onderhevig. Er was tevens enige wrijving tussen de regering en de pers ten aanzien van de plannen voor de Zuidafrikaanse republiek.

In Nigeria was de lucht geheel zuiver. Daar werden persconferenties gehouden en konden de verslaggevers alle vragen stellen, die ze maar wilden.

Ethiopië maakt het iets gemakkelijker voor de pers, maar Zuid-Oost Azië verscherpte het toezicht.

In Indonesië heeft president Soekarno de gehele pers onder regeringscontrole geplaatst. Buitenlandse ocrrespondenten konden niet veel te weten komen, doch het weinige dat zij aan hun redacteuren konden doorgeven, ondervond geen stagnatie.

De persvrijheid in Korea is veel groter geworden sinds president Syngman Rhee gedwongen werd af te treden.

Japan's pers was geheel vrij, doch die van Nationalistisch China was onderhevig aan strenge controle. Ook India heeft persvrijheid, Ceylon bracht de pers onder regeringstoezicht en in Pakistan werden de touwtjes veel strakker aangehaald. Daar heeft men een wet ontworpen, dat een rechter de vrijheid geeft de doodstraf uit te spreken over journalisten, die verraderlijke berichten doorgeven. Er is nog geen slachtoffer onder deze wet gevallen, maar wel hebben verslaggevers het verblijf in Pakistan's gevangenissen persoonlijk ervaren.

Als men zo al die restricties op een rij zou zetten, moet het vertrouwen in een onbelemmerde nieuwsberichtgeving toch wel een schok krijgen. Het is haast niet meer mogelijk zich een juist beeld te vormen van de wereld-situatie, omdat uiteindelijk die wereldsituatie ten nauwste samenhangt met hetgeen in bepaalde landen en gebieden gebeurt. Aan de andere kant moet men vaak bewondering hebben voor die mensen, die zorgen voor ons dagelijks nieuws. Dat is niet alleen vaak moeilijk, het is zelfs in bepaalde gevallen levensgevaarlijk.

DE MACHT VAN DE AMERIKAANSE PRESIDENT

CPD

De uitvoerende macht berust bij de president

De wetgevende macht berust bij het congres

De president benoemt ambassadeurs, gezanten, rechters etc.

De president moet de besluiten van het congres goedkeuren

De president is verantwoordelijk voor de buitenlandse betrekkingen

De president moet het inlichten over de algemene toestand en de noodzakelijke maatregelen aanbevelen

De president is tevens de opperbevelhebber

Alléén het congres kan een oorlog verklaren

EISEN VOOR EEN PRESIDENT

35

HIJ MOET AMERIKAAN ZIJN EN VAN ONBESPROKEN GEDRAG

HIJ MOET MINSTENS 35 JAAR ZIJN

HIJ MAG ZICH SLECHTS 1x HERKIESBAAR STELLEN

HIJ MAG ZIJN SALARIS VAN $ 100.000 PER JAAR NIET WIJZIGEN

ON YOUR WAY

FORMULA FOR HAPPINESS

> "For he that will love life, and see good days, let him refrain his tongue from evil, and his lips that they speak no guile; let him eschew evil, and do good; let him seek peace and ensue it.
>
> I Peter 3:10-11.

Outside of a few cynics all mankind is enrolled in a great quest for happiness. And even the cynics hope to salvage a measure of satisfaction out of life by their cynicism. In general it may truthfully be said that all men are seeking happiness. When we consider men in their search for happiness, it appears that most everyone seems to think he knows what real happiness is, where it is to be found, and how it is to be attained. Everyone is intent upon his favorite formula for happiness, and each spends his life trying to secure the proper ingredients in the proper proportion to guarantee that happiness. Most everyone includes in his formula a liberal measure of material possessions and a portion of pleasure. And the whole concoction must be well seasoned with honor and self-satisfaction. "That's the Life," man confidently boasts.

Countless millions have chased these many mirages of happiness and have perished upon the desert sands of blasted hopes. And how often is each of us not intrigued by the same mirages? They seem to offer so much. But God sends out an urgent warning over the wastelands. "He that would love life and see good days," let him flee from all evil, set his face toward God and pursue the same with all his strength. It is a fundamental law of our being that happiness is found in doing all good and therein seeing God. Man was created for that purpose, and redeemed to accomplish that purpose. That is the correct formula for happiness. Let us not be deceived by mirages.

T. C. Van Kooten

HET WOORD ZULT GIJ LATEN STAAN

Een gereformeerde collega preekte op een Zondagmorgen in één van de Rotterdamse kerken, vertelt de hervormde schipperspredikant ds. A. van der Most in zijn blad **'t Haventje.** Het was nog maar in het begin van de dienst. Hij las Gods wet — de tien geboden. Hij kwam aan het laatste gebod toe. "Gij zult niet begeren". Hij had alles al opgesomd, wat we niet mogen begeren — ons naasten huis, ons naasten vrouw. Dienstknecht en dienstmaagd waren al genoemd. De os ook al. Alleen die ezel nog niet. Dominee zag het ineens als een dwaasheid om de mensen in het jaar 1960 een ezel te laten begeren. En de dominee las "Gij zult niet begeren uws naasten auto".

Dominee is net thuis of er wordt getelefoneerd. Door een kerkganger. Per telefoon vertelt de kerkganger aan de dominee, dat die auto hem niets heeft gedaan. Die ezel zou hem veel meer gedaan hebben! De kerkganger was één der heren van onze Rotterdamse diergaarde. Voor veertien dagen was daar de ezel gestorven. En de kerkganger had die twee weken maar één begeerte gekend — een ezel, een ezel.

De dominee schrok van deze ezel meer dan de diergaardeman 's morgens van de auto geschrokken was. "Das Wort sollen Sie stehen lassen", heeft Luther gezegd. "Het Woord zult u laten staan". Dit betekent, dat we ook dat woord van die "ezel" zullen laten staan.

Het is goed om hierbij nog het volgende te bedenken. In de eerste plaats heeft die auto ook een plaats gekregen in Gods geboden. Het laatste van het tiende gebod is niet de ezel. Er komt nog wat achteraan. "Gij zult niets begeren, dat van uw naaste is". En daaronder valt ook die auto. Niemand beter dan God wist, dat de ezel het laatste niet is. Ook de auto is het laatste niet. Vandaar dat God eindigt met te zeggen, dat we niets zullen begeren. Vanzelfsprekend ook de auto van onze naaste niet.

Niet alleen op deze wijze noch op andere wijze staat de auto in de tien geboden, maar deze auto staat er ook tussen. Het is toch zo, dat de Heilige Geest tekst èn uitleg beide geeft. De Heilige Geest heeft ons niet alleen aan de tekst van de Bijbel geholpen maar helpt ons bovendien nog aan de uitleg. Het is de Heilige Geest, die de moderne mens van onze tijd het woord "ezel" laat horen al staat er het woord "auto". De Heilige Geest zorgt voor de uitleg, ook voor de moderne uitleg van de oude Schrift.

Bij mij was het geen inspecteur van de dierentuin, die me herinnerde aan Luthers raad om het Woord te laten staan, al had deze ook wat met dieren te maken. Als jonge dominee heb ik lang gebeden "Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij trachten te vergeven onze schuldenaren" inplaats van gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren". Ik wist toen nog niet, dat het Onze Vader het volmaakte gebed was.

Zolang ik het Gebed des Heren zo bad, kwam er steeds een boer in de kerk, die er tevoren niet geweest was en weer verdwen

vanaf de Zondag, dat ik dat "trachten" weg liet. Deze man lag met z'n kinderen overhoop. De kinderen hadden het er wel naar gemaakt. Zij stonden als schuldenaren tegenover hun vader. Ze bekenden het. Maar de vader met z'n harde kop en z'n nog hardere hart vertikte het z'n kinderen hun schuld te vergeven. Hij heeft zich al die tijd kunnen vasthouden aan mijn "trachten" van het vergeven van die schuldenaren.

Maar de Here Jezus heeft ons in het volmaakte gebed niet geleerd om te trachten onze schuldenaren te vergeven, maar om hun zonder meer vergeving te schenken. En daarin zit nu precies de volmaaktheid van het Gebed des Heren!

— "Trouw".

AUTOWEG DWARS DOOR AFRIKA

Ned

Sovjet-Unie

EUROPA

Algiers

Kairo

AFRIKA

Nairobi

Atlantische

oceaan

Kaapstad

Ontworpen autoweg

Mogelijke verlenging van de autoweg

CPD

Het is niet mis wat men in Afrika wil gaan doen, n.l. een autoweg aanleggen dwars door het werelddeel! Niet minder dan 3400 mijl lang wordt deze weg, die onder alle weersomstandigheden gebruikt moet kunnen worden. En dit laatste is voor Afrika héél belangrijk, want het heeft een groot gebrek aan dergelijke wegen.

W. Mc. Karen, directeur van de zuidafrikaanse wegenfederatie, heeft verklaard, dat deze weg aangelegd zal worden in samenwerking met de andere landen. Voorlopig komt de autoweg te lopen van Kaapstad naar Nairobi, zie kaart. Waar mogelijk zal gebruik worden gemaakt van bestaande wegen, die men zal uitbouwen en verbeteren waar zulks nodig is. Men schat dat de weg in 1965-'66 voltooid zal zijn. De totale kosten van het project zijn nog niet bekend al moeten deze wel vrij hoog worden. men heeft b.v. berekend dat alleen het opmetingswerk door Tanganyika ca. $50.000 zal kosten.

Er gaan geruchten om de weg in de toekomst door te laten lopen tot aan de Middellandse Zee, maar verdere bijzonderheden ont-

breken hierover.

DRUKFOUTEN

?

Drukfouten zijn van die kleine dingen, die een mens aardig wat last kunnen bezorgen. Schrijvers zowel als drukkers hebben er een gloeiende hekel aan. Zo gebeurde het onlangs in een van onze Canadese kerken, dat de drukker van het kerk-bulletin een drukfout had gemaakt. Op een goede Zondag kregen de mensen het bulletin onder de ogen, waarop simpelweg stond vermeld: Rev. X, minister, Mr. Y. *v*lerk (in plaats van clerk).

Maar een drukfout kan ook wel eens minder prettige gevolgen hebben. Wij lazen dat er in de Omroepgids (het orgaan van de Nederlandse N.C.R.V.) in de laatste week van December een drukfout heeft gestaan. In het oudejaarsavond programma, dat verzorgd werd door de V.A.R.A., stond vermeld, dat om 8 uur Wim Kan zou optreden. Dat had moeten zijn 9 uur. Een ogenschijnlijk klein foutje, maar wat een stof heeft het doen opwaaien!

Wim Kan is zoals men wellicht weet, in Nederland een bekende en blijkbaar populaire conferencier. Een man die de mensen aan het lachen kan krijgen. Men kan nu denken wat men wil over het afsluiten van een jaar door een conferencier, maar datzelfde drukfoutje heeft blijkbaar verscheidene mensen uit de kerk gehouden. Als wij juist zijn ingelicht dan hebben veel eerwaarde broeders in kerkeraadskamers het er moeilijk mee gehad. Er blijken zelfs kerkdiensten vervroegd te zijn, om de mensen in de gelegenheid te stellen om 8 uur weer thuis te zijn. Anderen, die het niet gedaan hadden, hebben het met minder gevulde kerkgebouwen moeten bezuren.

Om het nu maar heel bedaard te zeggen, begrijpen wij hier niet veel meer van. Gaan we nu al om iemand als Wim Kan een *kerk*dienst verzetten. Of erger nog: gaan we nu al om iemand als Wim Kan een kerkdienst *verzuimen?* Zijn wij nu zo hopeloos stijf of ouderwets (en als dat zo is, dan hopen we dat onze lezers ons dit onomwonden zullen zeggen), dat wij wel zouden wensen dat velen tegen een dergelijke houding in opstand kwamen? Laten we nu niet zeggen: dat is Nederland en zo is het in Canada nog niet. Die paar duizend mijl zeewater tussen Nederland en ons is niet in staat om de geest, die hieruit spreekt, weg te wassen. Wij doen er beter aan de feiten nuchter onder de ogen te zien. Je behoeft waarlijk geen toekomstvoorspeller te zijn om te zien dat dit nooit goed kan gaan. Het is hetzelfde als wanneer we aan tafel zouden gaan zitten en zeggen: 'Laten we eens zien, de kerk begint om 8 uur, o, dan kunnen we er wel heen gaan, want om 9 uur begint het cabaret. Dat kunnen we dus nog net halen.'

Een van de beste moppen, die de heer Kan presenteerde, kwam blijkbaar aan het einde van zijn programma, toen hij zei: "De wereld is nog niet vergaan . . . maar er wordt hard aan gewerkt." Misschien hebben de mensen er daverend om gelachen. Maar wij zijn geneigd te zeggen: Amen, mijnheer Kan, vooral als we dat woordje "vergaan" mogen vervangen door "ondergegaan". Als Christenen de waarde van een kerkdienst gaan afwegen tegen een conferencier, dan wordt er inderdaad *hard* aan de ondergang van de wereld gewerkt.

"O Geest, doorwaai onze hof!"

D. F.

BACK TO THE FARM?

In ons nummer van 27 Januari drukten we enkele uitspraken af van de Ontario Minister van Landbouw, Mr. Connell. We veronderstelden dat over de suggesties van Mr. Connell stellig verschillende meningen zouden bestaan en verzochten daarom de lezers van C.C. zich hierover eens uit te spreken.

Verscheidene brieven werden ons toegezonden, die verdeeld konden worden in drie categorien:

1. brieven van lezers die het farmwerk voor ander werk vaarwel hadden gezegd, meestal noodgedwongen;
2. brieven van lezers die momenteel op een farm werken en stuk voor stuk slecht te spreken zijn over het gebrek aan sociale voorzieningen, de lange werkdagen tegen matige beloning, enz.;
3. brieven van zelfstandige farmers die betogen dat de farmer te weinig voor zijn producten ontvangt om zijn personeel beter te kunnen belonen.

Uit elke categorie laten we hieronder enkele brieven volgen. Uit het geheel blijkt wel dat de werkomstandigheden op de farms momenteel niet zo zijn dat velen Mr. Conhell's advies willen of kunnen opvolgen.

Een stap in de goede richting zou zijn indien gebeurde wat onze Federale Minister van Landbouw, Alvin Hamilton, onlangs in een rede in de Maritimes vertelde, namelijk dat de Regering overweegt om ook de landbouw werkers in het "Unemployment Insurance Fund" op te nemen, zoals enkele jaren geleden de vissers. Een beslissing hierover is echter nog *niet* genomen.

* * *

Hier volgen eerst twee brieven van schrijvers die wel weer naar de farm willen, maar . . .

"Met het doel om in de landbouw te blijven ben ook ik naar Canada gekomen, nu 8 jaar geleden. Het farm werk ligt me na aan het hart, hoewel ik momenteel de landbouw vaarwel heb gezegd.

Voor hoelang weet ik niet, dat zal de tijd en de omstandigheden wel uitwijzen.

De oproep van de Minister heb ik gelezen en herlezen en ik vind het eveneens een droevig verschijnsel dat zovelen de landbouw geheel of gedeeltelijk vaarwel gezegd hebben.

Toen ik hier pas was en zo nu en dan hoorde dat deze en gene van de farm weggingen, kon ik dat niet goed begrijpen. Maar verschillende ervaringen hebben het me toch enigszins leren begrijpen.

De reden van dit verschijnsel behoef ik niet te herhalen. Ik geloof dat een ieder wel weet dat op de farm de hoogste lonen niet betaald worden, enkele omstandigheden daargelaten.

Dat de regering niet zonder zorg deze ontwikkeling gadeslaat is te begrijpen. Nu is mijn vraag kan de regering hier nu absoluut niets aan doen? In de laatste jaren zijn de levensonderhoud kosten omhoog gegaan, ook de lonen, maar percentsgewijze is het loon op de farm niet zoveel gestegen.

Een andere opmerking is deze: Waarom wil een farmer een knecht enkel maar per maand huren? De lange werktijd geeft daar het antwoord op. Zou een knecht per uur werken dan moet er te veel betaald worden, ook al zou dat uurloon maar 90¢ of een dollar zijn.

Het is te begrijpen dat onder dergelijke omstandigheden de mensen elders werk zoeken."

B. B.

"Het stuk "Come back to the farm", geplaatst in C.C., doet me naar de pen grijpen. Ik ben nu 9 jaar in Canada. Ik heb sinds mijn 13e jaar altijd bij de boer gewerkt, ben in het bezit van een melkersdiploma.

In Canada ben ik 2½ jaar werkzaam geweest op een Dairy farm, voor 2 verschillende farmers, maar werd beide keren voor de winter op straat gezet, doordat ze een goedkopere werkkracht konden krijgen. Wat zoiets betekent hier in de winter is jullie wel bekend. Er worden geen zegels voor je geplakt en daar sta je in de winter.

Wil dit nu zeggen dat alle farmers zo zijn? O nee, er zijn hier in Canada ook wel goede farmers. Echter in Holland is zo'n behandeling niet mogelijk omdat de Bond daar achter je staat.

Waarom verplicht de regering de farmers niet om zegels voor je te plakken, dan ben je toch enigszins beschermd.

Ik werk nu op een kunstmestfabriek, maar om gezondheidsredenen ben ik misschien genoodzaakt om dat werk op te geven. We wonen nu in ons eigen huis. Maar zou iemand een goede farmer voor me weten, misschien dat ik weer terug ging naar de farm."

P. B.

* * *

Vervolgens enkele brieven van farm werkers, die hun omstandigheden niet zo ideaal vinden:

In uw stuk "Back to the farm" vraagt u wie het woord wil. Hoewel u daar de mannen mee bedoeld hebt, wil ik als vrouw er ook wel eens wat van zeggen. Volgens de minister zijn "de levensomstandigheden op de farm goed". Nu wil ik niet zeggen dat het weekloon veel lager is dan in de industrie. Maar hoeveel uren moeten ze daar voor werken? Mijn man werkt 11 uren per dag (op zijn minst) en in de zomer meer. Zondags ongeveer 5 uur. Om de derde Zondag is hij 's avonds vrij. Geen vrije Zaterdagmiddag of Zondag. En dat gaat jaar in jaar uit. Maar de overuren worden niet eens betaald, laat staan extra. Als mijn man zoveel overuren maakte in de industrie kwam hij wel 100 dollar per maand hoger. En als hij eens door een of ander oorzaak zonder werk zou komen, hadden we niets. Waarom in de industrie wel "unemployment" uitkering en op de farm niet? Veel werkers in de industrien zijn verzekerd voor dokterskosten. Wij moeten zelf alles betalen.

De werkers op de farm komen altijd achteraan. Dat was in Holland zo en dat is hier zo. Maar het meest heb ik tegen op de lange dagen. Het is werken, eten en slapen. Zelfs Zondags moet het nog "vlug-vlug" want er moet weer gemolken worden. We zijn hier nu 8 jaar en bij 2 verschillende boeren geweest. Maar ik wou wel dat mijn man eens een jaar wat anders probeerde. Als het niet voldeed, kon hij altijd nog teruggaan naar de farm. Tegen een minister kan ik toch niet op, maar zo denk ik er over.

Een huisvrouw

"Terug naar de farm", ja, dat is mooi gezegd door nog wel een Minister, maar dan moeten ze ook zorgen dat er op de farm voor je geplakt wordt en dat ze de ziektewet betalen en uitkering als je een ongeluk krijgt, want dat zijn grote problemen voor ons in Canada. Als je bij een boer een ongeluk krijgt dan kun je oprukken en je moet alles zelf betalen.

Daar moest de regering eens beter voor zorgen. Als dat gebeurde zouden ze ook beter volk kunnen krijgen aan de farm. Nu is het 7 dagen werken in de week en lange dagen en helemaal geen sociale verzorging als je zelf niet betaalt. Dat is in Holland aardig beter voor elkaar.

Als je in Canada maar nooit ziek wordt dan gaat het wel, maar o als je in het hospitaal komt of bij de dokter, dan ben je zo je beetje spaarcentjes kwijt."

M.

"Naar aanleiding van uw artikel in de Calvinist-Contact van Jan. 27 onder de titel "Come back to the farm" wil ik wel het een en ander zeggen. Laat ik eerst schrijven dat ik zelf al mijn leven en in Holland en hier op de farm of in de tuinbouw heb gewerkt. Ik ben 46 jaar dus nu te oud om naar een factory te gaan, en ik zou het niet willen ook, want ik hou van het farmwerk. We zijn 8 jaar in Canada, dus even tijd gehad om rond te zien. Ik werk nu voor de derde baas in de 8 jaar, en heb hier geen slechte plaats. Maar nu ter zake, de dingen zoals Mr. Connell ze zegt zijn mijn inziens toch wel wat al te gunstig gesteld. Punt 1: De lonen zijn op vele farms met die van in de industrie te vergelijken. Naar mijn inziens is dit bijna nooit het geval. Ik zelf verdien hier alles bij elkaar genomen op deze fruitfarm nog geen $1 per uur, op de boerderij ligt dit weinig hoger, maar omdat men daar veel meer uren maakt lijkt dit gunstiger, en dan is daar ook in de regel de Zondagsarbeid aan verbonden. Punt 2: Huisvesting. We zijn ook meer dan eens bij andere mensen geweest die op een farm werken, maar er zijn maar heel, heel weinig farmwerkers die een goede woning van de farmer krijgen. De huizen zijn meestal te klein voor een gezin, of ze zijn oud. Laat Mr. Connell maar eens kijken hoe dat is dan zal hij wel tot de conclusie komen dat dit niet in orde is. Punt 3: Dit betreft Rechten en Plichten. De meeste farmers hier in Canada doen alsof een arbeider op de farm alleen maar plichten heeft daarvoor wordt hij betaald. Hij woont doorgaans in een huis van de farmer en dus vrij afhankelijk van hem. Een organisatie die de rechten van de arbeider verdedigt bestaat er niet dus als die farmwerker niet naar de zin van de baas werkt stuur je hem weg. In Holland heeft men gemeenschappelijk overleg over overwerk maar daar weet men hier niet van. En zo dit alles bij elkaar genomen geloof ik dat het deze dingen zijn, die heel wat mensen ervan terughouden om naar een farm te gaan. Mr. Connell moet eerst maar eens aan de farmwerkers vragen hoe deze dingen liggen, er moet een betere regeling voor farmwerkers komen, voordat men van goede levensomstandigheden kan spreken. Wij hebben vier jongens in ons gezin maar ik zal geen van de 4 aanraden om farmwerker te worden.

K.

Commentaar "Come back to the farm". Het is met enige ergernis dat ik deze oproep gelezen heb. U schrijft Mr. Connell weet waar hij over spreekt. Ik geloof daar helemaal niets van. Mr. Connell moet dan eerst maar eens boerenarbeider worden en dat boerenarbeider zijn aan den lijve ondervinden. In 1952 zijn wij naar Canada gekomen met gezin, 8 personen, de oudste van de kinderen was toen elf jaar oud. Eerst heb ik drie maanden bij een grote kippenfarmer gewerkt voor $18.00 per week. En dan moest je zien wat werk er voor gebeuren moest. Zes weken aan een stuk hokken uitmesten. In de kippenhokken zat de mest van drie jaar. Die farmer had vijfentwintig duizend legkippen en tachtigduizend broilers. Toen ik vroeg om meer loon, zei die farmer hij was mij niet nodig. Daarna ben ik naar een andere farmer gegaan voor $100.— per maand, vrij huis, geen Hydro, geen water in huis. Die farmer had 100 stuks beef vee en 100 varkens en 300 acres land. Het meeste werk was natuurlijk voor mij zoals vee verzorgen, stallen uitmesten in twee barns die zeer oneconomisch waren ingericht en de mest naar het land en hout uit het bos halen voor twee huizen. Negen maanden heb ik daar gewerkt toen ben ik ziek geworden, wat de dokters noemen coronary of the heart. Ja en wat toen, ophoepelen natuurlijk! Hoe het verder moest? Geen Canadese farmer die zich daar druk om maakt en ook geen immigration officials en ook geen regering. "Help your self", dat is de boodschap.

Mijn slotsom is dat hier niet eerder verandering in komt dan dat de farmers en farm labourers grondig zijn georganiseerd. Want de Canadese farmer heeft dikwijls een harde strijd voor zich, want veel producten worden niet voldoende betaald.

Ook de farm labor zal moeten organiseren voor dat hun positie beter zal worden.

Wat zegt u daarvan als een farmer een jongen van 18 jaar, die bekend is met alle farm werk, twee dollar per dag wil betalen voor tien uur werken?

Ik heb nog wel meer op het hart maar ik laat het hier eerst maar bij.

L. B.

* * *

Tot slot een ander geluid: Kunnen de farmers wel betere lonen en arbeidscondities betalen?

Uw artikel "Come back to the farm" in C.C. van 27 Jan. j.l. met de uitnodiging: Wie wil daarover het woord? heeft mij hoewel ik nog nooit tevoren in een courant geschreven heb, naar de pen doen grijpen.

Mr. Connell Minister van Landbouw in Ontario sprak er bij het debat over de troonrede zijn verbazing over uit dat in een tijd van massawerkloosheid hij via krantenadvertenties te vergeefs probeerde hulp op zijn farm te krijgen. Wat mij persoonlijk betreft ben ik van oordeel dat die verbazing niet zo bijzonder groot is geweest omreden genoemde heer heel goed kan weten waar hier de schoen wringt. Wie heeft er belang bij om 70 — ja in de zomer en oogsttijd vaak 80 uren te werken bij een boer voor minder dan de slechtst betalende industrie in 40 uren betaald.

Zijn die boeren dan zulke kleinzielige kruimelaars dat ze een goede hulp niet meer gunnen als ze die nodig hebben, of wordt de boer door de gemeenschap in dit land zelf zo karig bedeeld dat hij niet meer betalen kan, hoe graag hij dit zou willen? Ik denk dat dit voor een aandachtige krantenlezer die acht geeft op wat de boer voor zijn producten beurt en wat de consument hiervoor betaald, geen vraag meer is. Hoe komt het dat een gewone boer die geen melkcontract heeft omdat hij dat eenvoudig niet krijgen kan 24 a 25 cent voor een gallon melk beurt terwijl de consument hetzelfde voor een ¼ gallon fles betaalt?

Is het wonder dat vele mesters verleden jaar hun deuren sloten toen de farmer 20 tot 21 cent voor gemeste varkens beurde (en dan nog wel schoon aan de haak) terwijl de porkchops in Toronto bij de slagers voor de etalages lagen voor $1.— per pond? Om dan nog maar te zwijgen hoe iedere farmer het bij het afleveren van zijn producten als met de klompen aan kan aanvoelen hoe hij beknibbeld wordt onverschillig of dit melk, bief-pork of fruit betreft en of dit in het gewicht of de kwaliteit of test is.

Mijn conclusie is dan ook dat:

Zolang de farmer in Canada door de gemeenschap gebruikt wordt als een goedkoop en gewillig werkpaard voor de voedselvoorziening, zolang zal de brede massa in die gemeenschap er meer voor voelen hiervan te profiteren dan er zelf aan mee te doen en zal de roep van Mr. Connell om hulp te verkrijgen aan zijn farm aan dovemans oren zijn."

L.

JACKIE'S LAATSTE PLEEGGEZIN

door Ineke Parlevliet

Jackie is een "probleemkind". Zijn vader is een alcoholist, die zich niets van het kind aantrekt. Zijn moeder is aan t.b.c. gestorven. Jackie is nu in drie pleeggezinnen geweest, maar overal is het op een mislukking uitgelopen. Mr. en Mrs. Smith, die zich als vierde pleegouders over Jackie willen ontfermen, krijgen daartoe van de maatschappelijk werkster na veel aarzeling toestemming. Maar Jackie wil niet naar een nieuw pleeghuis. Hij wil naar zijn eigen huis....

Mr. en Mrs. Smith hebben een dochtertje, Lotte, die verlamd is. Jackie schijnt er een bijzonder behagen in te scheppen om de andere kinderen van de Smith's te sarren, maar hij ontziet Lotte altijd. Hij houdt zich echter in alles geheel afzijdig van Lotte.

Wanneer Mr. en Mrs. Smith bij de maatschappelijk werkster komen om over de bijzonder zware moeilijkheden, die Jackie opwerpt te spreken, meent de maatschappelijk werkster verband tussen Jackie's overleden moeder en Lotte te ontdekken. Jackie praat nooit over zijn moeder en van Lotte houdt hij zich gedistancieerd. Waarom? Hij heeft zielsveel van zijn moeder gehouden en Lotte schijnt hem geheel onverschillig te laten.

(III)

Weer rijgen zich de dagen aaneen tot weken zonder dat er van enige verandering in Jackie's gedrag sprake schijnt te zijn. Nog altijd is hij moeilijk, ongezeggelijk en op een afstand. Toch lijkt het ook wel alsof Jackie zich steeds minder op zijn gemak gaat voelen; hij wordt rusteloos en minder zeker van zichzelf. Mr. en Mrs. Smith slaan hem met toenemende bezorgdheid gade: Zou het ooit nog wel eens goed komen met Jackie of is dit een ijdele hoop? Ondanks de moeilijkheden, die Jackie geeft, wordt het hen toch ook steeds duidelijker dat het kind ongelukkig is en hulp nodig heeft. Het is niet altijd even gemakkelijk om een terechtwijzing in te houden als Jackie zich weer eens van zijn slechtste kant laat zien. En meermalen jeuken Mr. Smith's handen om hem eens een flink pak slaag te geven. Maar Mr. Smith weet ook dat dit een averechtse uitwerking heeft en meer kwaad dan goed doet.

En daarom — juist omdat ze niet weten wat ze met Jackie beginnen moeten, bidden Mr. en Mrs. Smith nog inniger om leiding en hulp. Want hun geloof in de grote Kindervriend, Die ook het onzegbare kinderverdriet wil dragen, is nog even sterk.

En dan breekt die gedenkwaardige Zaterdag aan.

Het is een prachtige zomerdag en de kinderen zijn met hun lunch en zwempak onder de arm luidruchtig naar het zwembad vertrokken. Alleen Jackie is niet mee gegaan. Hij heeft een van zijn stille, bijna norse buien en wilde met alle geweld thuis blijven. Nu loopt hij doelloos in de tuin rond en Mrs. Smith vraagt zich af of ze er wel verstandig aan gedaan heeft om Jackie zijn zin te geven. Misschien had ze niet aan zijn fratsen moeten toegeven?

Maar zijn het wel fratsen?

Mrs. Smith ziet het stille, tengere figuurtje lusteloos tegen een boom leunen en weer voelt ze dat onverklaarbare gevoel van mededogen in zich opkomen.

"Arme Jackie, wat gaat er toch in je om?", denkt ze verdrietig. Dan draait ze zich plotseling met een ruk om. Ze moet als een haas aan het werk. Kleine Lotte zit op een deken midden op het grasveld zoet te spelen met haar lievelings beertje. Die vermaakt zich wel een poosje alleen, denkt Mrs. Smith, terwijl ze naar boven loopt om de bedden op te maken. Maar ook onder het werk toeven haar gedachten nog steeds bij de zwijgende, gesloten jongen in de tuin.

En dan opeens wordt Mrs. Smith uit haar gepeins opgeschrikt door een snerpende, hoge gil van buiten. "Moeder!! Moeder!!"

Het is een angstkreet die daar door het geopende raam naar binnen komt. Lotte! Het is Lotte! Mrs. Smith staat even te trillen op haar benen, die plotseling verlamd lijken. Dan hoort ze een woedend geblaf....

Mrs. Smith begrijpt het. Baldwin, de bulldog van de buren moet losgebroken zijn. Lotte is als de dood voor deze hond. Alle kinderen trouwens, want hij is zeker niet ongevaarlijk.

Met sprongen rent Mrs. Smith de trap af en vliegt naar de achterdeur, die toegang heeft tot de tuin. Maar als ze de deur bereikt heeft en buiten staat, is het alsof een sterke arm haar tegenhoudt. Bijna automatisch blijft Mrs. Smith staan... Ze ziet hoe Jackie met een stok op de wilde hond afrent en hem tenslotte over de heg jaagt. Lotte huilt nog steeds. Ze is volkomen overstuur. Maar Mrs. Smith blijft als aan de grond genageld staan als ze ziet hoe Jackie vlug naar Lotte toekomt, bij haar neerknielt en een beschermende arm om haar schokkend lijfje slaat. Hij drukt haar blonde krullebolletje dicht tegen zich aan en veegt op een onhandige manier, de dikke tranen weg. "Stil maar, Lotte," hoort Mrs. Smith hem zeggen. "Stoute hond is weggejaagd, hè? Jackie heeft boze hond weggejaagd. Huil maar niet meer. Zal Jackie met Lotte spelen?"

Lotte, die Jackie krampachtig vasthoudt, bedaart wat en zegt met een smekend stemmetje: "Jackie bij Lotte blijven... Lotte bang voor boze hond..."

"Jackie blijft bij Lotte, huil maar niet. Jackie zal altijd bij Lotte blijven, hè? Altijd, hè Lotte?"

Lotte, nu helemaal stil geworden, knikt opgelucht van "ja" en vlijdt opnieuw haar hoofdje tegen Jackie aan.

Mrs. Smith staat nog steeds onbewegelijk bij de achterdeur. Het tafereeltje daar voor haar zal voor altijd op haar netvlies gegrift blijven staan.

Maar pas heel langzaam dringt de betekenis van wat ze ziet tot haar door. Is dit Jackie? Is deze jongen met zijn onhandige, tedere gebaren en zachte, troostende stem dezelfde als dat norse, zwijgende ongelukkige kind van zoëven? Is dit dezelfde Jackie, die zich nooit iets aan Lotte gelegen liet liggen, haar totaal negeerde en die nu — met voorbijzien van eigen angst — een woedende bullebak van een hond verjaagt om dat zelfde meisje te hulp te komen?

Mrs. Smith voelt hoe de tranen achter haar ogen branden en haar hart wordt vervuld met een wonderbaarlijk gevoel van vreugde en dankbaarheid. Ze voelt intuïtief dat het keerpunt in Jackie's leven gekomen is, al kan ze het absoluut niet verklaren. En dan, zonder zich nog één ogenblik te bedenken stormt ze op het tweetal daar in de tuin af. Impulsief slaat ze haar armen om beide kinderen heen en voor het eerst drukt ze een kus op Jackie's wang. "Lieve, lieve Jackie," zegt ze warm, "wat ben jij een flinke, lieve vent! Ik weet dat je bang bent voor Baldwin en toch heb je hem weggejaagd om Lotte te helpen. O, Jackie, wat ben ik trots op je!"

Jackie kijkt Mrs. Smith aan. Even glanst er een diepe blijdschap in zijn ogen, maar dan is het alsof een donkere schaduw over het gezichtje valt. Er komen plotseling tranen in zijn ogen, zijn mond vertrekt zenuwachtig en krampachtig slikt Jackie zijn keel.

"Jackie, Jackie, wat is er? Jackie dan toch..., vraagt Mrs. Smith verschrikt.

Het antwoord komt haperend en bijna onhoorbaar. "Ik ben... geen lieve... flinke vent. Ik ben..."

"Zeg het maar Jackie," fluistert Mrs. Smith, terwijl ze het kind tegen zich aan trekt. "Zeg alles maar..."

Dan met het hoofd diep gebogen, zegt Jackie met een toonloze stem: "Ik heb mijn moeder laten doodgaan..."

En dan is het met hem gedaan. Het doet er nu niet meer toe. Ze weten het nu toch. Hij verbergt zijn hoofd in de schoot van zijn pleegmoeder en huilt en huilt, al

(Vervolg op pag. 6)

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens lever ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland. Ze verhuist van Nieuw Amsterdam naar Rensselearswijck, waar zij Brant van Slichtenhorst ontmoet die het bestuur voert. Brant komt in conflict met Pieter Stuyvesant de directeur-generaal van Nieuw Nederland.

(52

Anneke Jans kon nog steeds niet scheiden van het leven.

Er waren wel bezoekers die het begrepen, dat de mooie Anneke Jans maar niet zo gemakkelijk uit het leven stapte, daarvoor had zij haar pennen te diep in de goede aarde gestoken. Dat zei mij op een dag Monsieur La Montagne, nu directeur van het fort Oranje.

Ik had de hoffelijke Hugenoot sinds lang niet meer gesproken, sedert hij uit Nieuw Amsterdam was vertrokken. In vroeger jaren was hij vaak onze gast; ook hij had zijn handtekening gezet onder de beschikking die mijn moeder maakte voor de kinderen uit haar eerste huwelijk.

M'sieu.... lispelde moeder, toen hij stil en aandachtig bij het ziekbed stond.

Hij zag aanstonds dat hier niet veel meer te spreken viel.

Ik zag dat hij ontroerd werd door de aanblik van de stervende, die hij zovele jaren had gekend.

Moeder viel aanstond terug in de sluimer, waarin zij nu reeds zovele dagen verkeerde — een toestand tussen leven en sterven, waarin, naar mijn vaste overtuiging, de geest zich voorbereidt om het lichamelijk omhulsel te verlaten. Een vreemde onbegrepen strijd voor de toeschouwer, die maar al te vaak meent, dat de stervende geen enkel besef meer heeft van hetgeen om hem heen beweegt.

Wij trokken ons terug in het kleine belendende kamertje, waarvan ik de deur had laten wegnemen om een goed gezicht op de stervende te kunnen hebben.

Monsieur bleek geen haast te hebben. Hij vroeg mij naar de toestand in Nieuw Amsterdam en uit zijn vragen bleek mij dat hij niet gerust was over het opdringen van de Engelsen op het Lange Eiland.

Ik viel hem daarin bij en vertelde hem, dat generaal Stuyvesant niet ophield de Hoogmogende Heren op het gevaar te wijzen, maar dat dezen van oordeel waren dat de generaal de zaak veel te donker inzag.

— En zo zullen wij dit land verliezen aan de Engelse koning, let op mijn woorden, zei Monsieur La Montagne. Het is de compagnie nooit anders te doen geweest dan om bevervellen.... Het fort Nieuw Amsterdam is vervallen en het volk is verbitterd op de compagnie die ons in de steek laat, terwijl in Nieuw Engeland de kolonisatie steeds toeneemt.

Van de politiek kwamen wij op ons huiselijk leven.

Ik vertelde hem over onze kinderen en dat Hans, onze oudste, evenals destijds zijn vader voor dokter ging studeren.

Hij knikte en ik bemerkte dat de gedachten van Monsieur zich bezig hielden met andere zaken. Ik voelde opeens, dat hij mij nog iets wilde toevertrouwen. Toen ik voor de tweede maal zijn blik voelde, trok hij een brief uit zijn wambuis.

— Nu wij het toch over Pieter Stuyvesant gehad hebben — ik kreeg deze morgen een brief van hem. Het oordeel van je moeder kan ik niet meer vragen — dat is voorbij. Wij zullen haar missen in Beverwijck, want het getal van verstandige mensen is klein. Ik herinner mij de dag toen je moeder voor haar huwelijk met Bogardus een beschikking liet maken voor haar kinderen bij Roelof Jans.

Hoe lang ben je nu al weer getrouwd?

— Een en twintig jaar, monsieur, zei ik.

— Wat zeg je? Een en twintig jaar? Is het al weer zo lang geleden dat wij op je bruiloft na de derde dronk een lijst lieten rondgaan voor de kerk? (Als iemand zich mijn bruiloft herinnerde kwam altijd de historie van die intekenlijst er bij te pas!). Ik liet dat voor wat het was, want ik was nieuwsgierig wat de oude heer aan mij wilde vertellen.

— Heb je Anneke Schaets al ontmoet?

— Ik zag haar in de kerk en zij kwam een week geleden informeren naar moeder, zei ik.

Hij knikte bedachtzaam.

— Je weet er natuurlijk alles van, zei hij.

— Niet alles, monsieur, zei ik.

— Het schijnt, dat het verhaal van Anneke Schaets in heel Nieuw Amsterdam een veel besproken onderwerp is.

— Dat zal u toch niet verwonderen, Monsieur La Montagne, zei ik.

— Op mijn leeftijd verleer je wel, je nog ergens over te verwonderen — maar ja — ik ken Nieuw Amsterdam, ik begrijp het ook wel....

Er gleed een fijn lachje over zijn gezicht, dat niettemin ernstig bleef.

— Ik zal de directeur moeten antwoorden op deze brief, zei hij. — Luister. Stuyvesant schrijft mij dat hij reeds een jaar geleden vernomen heeft, dat de dochter van domine Gideon Schaets sinds lang befaamd is geweest van hoererij en overspel met een getrouwd man. Op zijn waarschuwing aan haar vader kreeg hij ten antwoord dat deze geruchten valse uitstrooisels van een jaloers wijf waren. Daar bedoelde hij de vrouw van de overspeler mee. Ken je haar, Sara?

— Teuntje Juriaans, weduwe van Jonas Bronck. Het is twintig jaar geleden, dat ik met Hans bij haar en Jonas Bronck op bezoek was, zei ik.

Ik ontstak een kaars, want de schemer viel vroeg in.

Monsieur hield de brief bij de flakkerende vlam en las de inhoud bij gedeelten voor: "Tot werkelijke ontstichting van Gods tedere kerk, bleek dominee Schaets onwaarheid te hebben gesproken, daar zijn dochter was bevallen van een zoon, tot schande voor een vader van zodanig ambt en beroep.

Ik vraag u niet om informatie uit enige particuliere wangunst, maar bij mankement van een kerkelijke oppermacht, uit schuldige plicht tot Gods eer en ter wering van nog meer ergernis en ontstichting van Zijn tedere kerk in deze verre afgelegen gewesten."

(Wordt vervolgd.)

Hi Neighbours!

Are you all shivering 1) in our sub-zero winter weather? For those who love to ski or toboggan, this is an ideal winter. But when you have taken on the responsibilities of married bliss, cold weather sometimes causes frozen water-pipes, cars that will not start, or you get stuck in your own drive-way; then you may well wish you were young again, and you could take off from the nearest hill. Oh well, such is life they say. But in spite of wintry weather and all the rest, there is still many an occasion to forget it and enjoy yourself. The home fires never felt so good nor the gathering of friends so cozy.

Last month I read of gatherings which were held in towns across the land and in the British Isles as well. Before Jan. 25 actually rolled around there was note made of the special remembrance of Robt. Burns, a poet who lived in Scotland in the years 1759—1796. When the day arrived the many who fondly 2) remember the famous poet, had their celebrations well organized. These festivities usually consist of music played by a band of Scottish pipers 3), Scottish dances and singing of old traditional Scottish songs. Poems might be read by some gifted guest, which are written by the man in whose honour this evening is prepared. And last but definitely not least is the old traditional custom of piping of the hoggis. And if that leaves you to wonder what this might mean, I felt the same way, and have for many years. I have tried to understand what all this was about. So this year I thought I would dig down to the bottom and find the root of all this celebrating.

First I read a book by A. A. Thomson called, "The Burns we love". With this I skipped through the book "The Complete Works of Robert Burns". What I found startled 4) me and I think it will surprise you too.

Burns was born in Alloway, Scotland, in a clay-built cottage, the work of his father's own hand. It was a poverty-stricken family for Father Burns was a gardener and farm-overseer. Mr. Burns was a fine man with high religious principles. He had a high ideal in regard to his son's training. He was financially not able to give his sons a good education, so he moved to a small farm of his own nearby. Although poverty remained with the family, the boys did receive a fine start on the road to wisdom and knowledge. The books used in their early school years were: a spelling book, the New Testament, the Bible, Mason's Collection of Prose and Verse and an English Grammar. After the age of ten or eleven formal education ceased 5) but Father Burns proved an excellent teacher. He spoke to his boys on every subject which could be of moral or mental benefit to them. He proved to be a tremendous influence to his two sons. During the summer he sent the boys by turns to a schoolmaster in a nearby town to improve their penmanship. A week by turns, to harvest crops or to receive this necessary addition to their education. Robert read books on every possible subject to broaden his knowledge, even learning the French language well enough to give him the acquaintance of some respectable families.

Robert had to work long hours and the unproductiveness of the soil, the loss of cattle, and other causes put the family often in great distress. When he was fifteen, Robert wrote his first poem, a tribute to a pretty girl who had a sweet singing voice. Another of his early poems, "A Tale of Two Dogs" portrays his difficult life and the difference between the rich lords and the peasant. 6)

At the age of seventeen the young poet left home to find work along the coast. Here he changed a great deal and when he returned home in the fall his father first hated his tendency to rebellion against the customs and principles he had been taught. His craving 7) for human companionship led him to found a Bachelor Club, organized for social and intellectual entertainment of the brighter young members of his community.

The trend which marked and, in many an opinion, spoiled his life from here on is the one rule of the club among others as to honesty and openheartedness, the one: each must be a professed lover of one or more of the female sex. This weakness caused Robert Burns a great deal of unhappiness before and after his proposal to a young lady, a dairy-maid called Mary Campbell. Of this unfortunate young lady little is heard until after her death in the same year of her proposed wedding. It was not without good reason that Father Burns on his deathbed had grieved over the future of son Robert. His conduct had given the good old man many a sleepless night.

In November of his 27th year Robert Burns moved to Edinburgh, and here he found himself the centre of attention very soon after arrival. The old Dutch saying: One needs strong legs to carry prosperity, proved to be very true in Robert Burns' case. His fondness 5) for the pretty ladies and his wish to have a wide range of friends caused him to live recklessly and put a large cloud over his career. His verses sold well and Burns was able to help in the caring for his relatives. He married Jean Armour when he was 29 after having caused her disgrace by having two illegitimate 9) children. Burns travelled a great deal and became well known wherever he went. His books of poems kept him financially able to support his family on a farm which he bought for them and on which he himself managed to live 6 months in complete happiness. Crops were not good and Burns had to find other employment. An inspector's job with the government allowed him to supply his family's needs. It was proven soon that Burns was no business man and no farmer either and the 300 pounds he invested in the farm were lost.

He drank a great deal and that together with the 200 miles he had to travel each week on horseback as inspector for the tax office, caused his health to fail. How he found time to write the many poems which have been printed is a mystery. No wonder he suffered unbearable headaches. His political views caused many to sneer at him. He was called a Radical and his depressed feelings about the antagonism 10) of former friends be expressed politically. He loved Scotland passionately 11) and early in 1795 he joined the Volunteer Corps, for the war with France had begun. His poems of loyalty to the land he loved were sung by soldiers wherever they marched.

Leaving this corps the next year as a sick man he returned home. The next year at the age of 37 Burns died. He was buried with military honours.

When one reads his letters gathered in book form, one realizes that he had a real talent to express himself, and many of his poems, set to music, have been sung by Canadians as well as Scots. "Can old acquaintance be forgot?" (Auld Long Syne), "Flow Gently Sweet Afton", are among the best known.

That Burns had been raised by a soundly principled father is clear in many of his poems, but the opposite is also true, he used it quite often in literary blasphemy. That he had an unusual weakness for women is noted in many poems and letters. A short story of Robert's early life is characteristic of this I think. One day as he was walking home from school with eyes bent to the ground, two young ladies called to him: "It's a pity that you should look at the ground when there are ladies to be looked at." To which Burns replied: "Madam, it is natural and right for a man to contemplate the ground from whence he was taken, and for woman to look upon and observe man, from whence she was taken." Perhaps Burns should have remembered this statement better.

When you read of the celebrations, or Robt. Burns memorial services being held, you always read the Haggis is being served. An item concerning this particular dish I read in the paper: The Haggis is considered edible by Scots, although analysis of captured specimen has shown that it consists of the eyes, ears, nose and throat of a sheep, stirred up with oatmeal, stuffed into a sheep's stomach and baked.

It sounded unlikely that any human could eat this and live, so I asked for the truth of it a lady of Scottish origin who had prepared the haggis for the local celebrations. She laughed heartily at what I had read and denied that the recipe printed had ever been used. The original was prepared and steamed in the lining of a sheep's stomach but the modern housewife will steam it in a regular dish.

And here is the recipe.

Boil slowly until tender, 2 lbs. Pork liver. Cool and save liquid. Grind liver very fine and add 2 lbs. lean ground beef; 3 lbs. Pork sausage meat; 2 lbs. fine oatmeal; 4 med. sized Spanish onions; 2 tsps. salt; ½ tsp. pepper.

Mix all these ingredients together with the liquid of the boiled liver. Pack it into 4 bowls which have been greased and a piece of waxpaper put into each for easy removal.

This sounds like a very good meat loaf and the above amount was served to 600 guests who only received a cubic inch each. Robert Burns is the truest example of a man against whom Solomon wrote so many warnings. Well, neighbours, shall we all try a bit of Haggis next Jan. 25?

Greetings from
Your Neighbour.

EEN KLEIN HULP

1) bibberen, huiveren; 2) met verering; 3) Schotse doedelzakken; 4) verbaasde; 5) eindigde; 6) farm hand; 7) sterk verlangen; 8) voorkeur; 9) onwettige; 10) vijandschap; 11) vurig; 12) overpeinzen.

Jackie's Laatste Pleeggezin

(Vervolg van pag. 5)

zijn verdriet, wroeging en angst van de laatste jaren uit.

Mrs. Smith laat hem begaan. Ze begrijpt er allemaal nog niet zoveel van. Ze weet alleen dat de grote Kindervriend zich over Jackie ontfermd heeft.

Dan neemt ze Jackie mee naar binnen en trekt hem naast zich op de bank. Ze vraagt en luistert, luistert met haar hele wezen.

Nu ziet ze het bange kind voor zich als de vader dronken thuis komt. Ze ziet hoe hij zich verstopt onder de dunne dekens om de nood en het geschrei van zijn moeder maar niet te horen, maar het toch hoort. Hoe Jackie vecht tegen zijn angst om naar beneden te gaan en het verliest, keer op keer, avond na avond. Dan sterft moeder na een betrekkelijk kort ziekbed en Jackie, die toch al door schuld gekweld wordt, vindt zijn schuld bevestigd als hij de maatschappelijk werkster tegen een collega hoort zeggen: "Het is allemaal teveel voor Mrs. Brown geweest. Ze kon er alleen niet meer tegen op. Ze wilde eigenlijk niet beter worden."

Dan weet Jackie voor zich zelf dat hij de dood van zijn moeder op zijn geweten heeft. Als hij naar beneden gegaan was, haar had geholpen al die keren, voor haar had gevochten, dan zou zijn moeder niet alleen geweest zijn. Dan zou ze niet dood gegaan zijn...

Mrs. Smith weet eerst niets te zeggen als Jackie eindelijk zwijgt. Hoe kan ze dit kind, dat achteraf zo overgevoelig blijkt te zijn en zo'n grote verantwoordelijkheid op zich geladen heeft, uitleggen dat het absoluut zijn schuld niet is dat zijn moeder gestorven is? Dat het toch heel normaal is voor een 8-jarige jongen om bang te zijn voor een dronken vader?

Mrs. Smith probeert het. Ze pleit, ze argumenteert, maar al haar woorden hebben niet de minste invloed op Jackie. Met een wit, strak vertrokken gezicht laat hij de zinnen over hem heen gaan. Ze raken hem niet.

Een machteloos gevoel overvalt Mrs. Smith. Ze wil, ze moet Jackie helpen. Juist nu. Maar hoe? Hoe?

Is Jackie's schuldgevoel dan niet volkomen ongerijmd? Natuurlijk is het absurd, houdt Mrs. Smith zich voor. Maar dan herinnert ze zich uit ervaring met haar eigen kinderen, dat kinderen de dingen soms zo onverklaarbaar zuiver kunnen aanvoelen. Jackie moet onbewust iets van de grote eenzaamheid en hulpeloosheid van zijn moeder aangevoeld hebben, peinst ze verder. En zou de moeder zich inderdaad misschien niet meer verzet hebben tegen de bruutheid van haar man, als het kind naast haar gestaan had? Zou ze niet de kracht gevonden hebben om zich boven de ondragelijkheid van haar lot uit te werken, als ze in twee bange kinderogen gekeken had, die haar tegelijkertijd moed hadden willen toespreken?

Mrs. Smith zucht.

Wat weet ze er eigenlijk van af wat zich daar in een kinderziel afspeelt? Hoe vaak staat ze daar bij stil met haar eigen kinderen? En hoe kan zij, zij die eigenlijk zelf maar een gebrekkige moeder is, dit speciale kind begrijpen met al zijn conflicten en in al zijn gecompliceerdheid? Hoe kan ze die schuldgevoelens uit Jackie's hoofd praten, schuldgevoelens, die misschien ten dele gerechtvaardigd zijn, zeker voor de jongen zelf?

Wat moet ze met Jackie's schuld aan?

Plotseling, bijna beschaamd, springt Mrs. Smith op. Dan komt ze terug met de mooie kinderbijbel, vol met prachtige platen. En dan, aan de hand van de platen vertelt ze Jackie van Jezus, de Zoon van God, die op aarde gekomen is en geleden heeft om de schuld van alle mensen en kinderen te dragen.

Mrs. Smith hoeft niet naar woorden te zoeken, en de blijdschap en dankbaarheid om de rijkdom van het evangelie klinkt door in haar stem.

En Jackie, Jackie, die anders altijd zit te tollen en te draaien onder het bijbel lezen, luistert nu stil en aandachtig.

Als Mr. Smith veel later voor lunch thuiskomt, vindt hij een rommelige keuken, maar een blijde vrouw en een andere, vreemde Jackie op de bank.

En op het grasveld ligt, als een opgerold poesje, kleine Lotte, vredig te slapen.

(Slot volgt.)

De Commercial Life opent new bijkantoor in Winnipeg

In het gastvrije Winnipeg was op 19 januari j.l. een illuster gezelschap bijeen ter gelegenheid van de opening van het nieuwe Bijkantoor van de Commercial Life Assurance Company of Canada.

Aan een feestelijke lunch werden de gasten toegesproken door onze Ambassadeur in Canada, Zijne Excellentie Dr. A. H. J. Lovink, die zich een groot voorstander van het levensverzekeringsbedrijf toonde; immers welke andere bedrijfstak is zozeer één met zijn klanten in hun liefste wens — een lang leven? Dr. Lovink sprak zijn voldoening uit over het samengaan van twee zulke welbekende Canadese maatschappijen als de Commercial Life en de Halifax met een vooraanstaande Nederlandse groep van verzekeringsmaatschappijen onder aanvoering van De Nederlanden van 1845. Dr. Lovink werd ingeleid door de heer A. G. S. Griffin, President van de Commercial Life en de Halifax die de aanwezigen, voor zover nodig, op de hoogte bracht van de antecedenten van de Ambassadeur. Ook sprak Mr. Griffin over Dr. Lovink's kanotochten in het Noorden — sportieve prestaties, die grote indruk gemaakt hebben hier in Canada.

De Commercial Life begon haar bestaan in Edmonton. In 1939 verplaatste zij haar Hoofdkwartier naar Toronto, waar in 1956 de associatie plaats vond tussen de Commercial Life en de genoemde groep onder leiding van De Nederlanden van 1845. Deze laatste Maatschappij is werkzaam in vijf werelddelen, zoals de gasten konden zien uit hun exemplaren van het wereldomvattende 1845-tijdschrift "The Bridge". Een snelle groei volgde en in de laatste vijf jaar werd het verzekerde bestand meer dan verdubbeld. Nu de Commercial Life, onder de directie van de heer A. F. M. Pronk, de 100 millioen goed en wel overschreden heeft, behoort zij thuis in de klasse der middelgrote Canadese Levensverzekeringsmaatschappijen.

In 1960 opende de Commercial Life haar Bijkantoor in Halifax, Nova Scotia, waar haar zustermaatschappij op het gebied van de schadeverzekering, "Canada's Oldest", haar al 150 jaar was voorgegaan.

De opening van het nieuwe Bijkantoor in Manitoba onder leiding van de heer R. (Rijk) Heemsbergen is de meest recente stap in het Commercial Life ontwikkelingsprogramma.

Mr. R. Heemsbergen

Onder de vele plaatselijke autoriteiten en zaken lieden, die door hun aanwezigheid blijk gaven van hun belangstelling. waren: The Honourable E. F. Evans, Minister of Industry and Commerce, Mr. R. H. G. Bonnycastle, Chairman of The Metropolitan Council, Alderman M. H. Danzker, de vertegenwoordiger van de Burgermeester, Major-General N. E. Rodger, Chairman of the Manitoba Liquor Control Commission, Mr. F. A. Swaine, Superintendent of Insurance for Manitoba, de Hollandse Consul in Winnipeg, Mr. W. H. P. van der Meulen, en vele vooraanstaande figuren uit de zakenwereld.

Tijdens de openingslunch werd aan de heer Griffin het ereburgerschap van Winnipeg aangeboden.

A leader never forgets small services, and never remembers small mistakes.

Mededeelzaamheid van Nederland

HULP AAN DE KONGO VERHOOGD

Volgens een mededeling van de Nederlandse Ambassade in Ottawa heeft de Nederlandse regering besloten haar hulp aan het United Nations Emergency Fund voor de Kongo te verhogen met een millioen dollars, waardoor de Nederlandse bijdrage thans 2½ millioen dollar bedraagt.

Behalve deze hulpverlening zal Nederland bovendien nog rijst en melkpoeder tot een bedrag van 1 millioen gulden naar de Kongo zenden. Suriname (Nederlands West Indie) heeft toegezegd een lading van 100 ton rijst voor haar eigen rekening naar de Kongo te verschepen.

De Nederlandse regering heeft haar waardering uitgesproken voor de particuliere inzameling, die gehouden wordt voor hulp aan de Kongo, naast hetgeen de Regering zelf doet.

De betekenis van „Certification”

door H. ANTONIDES

Het blijkt steeds weer dat er velen zijn, die eigenlijk niet voldoende op de hoogte zijn met de omstandigheden en mogelijkheden in verband met het optreden van een organisatie, die zich tot taak gesteld heeft om daadwerkelijk en in gehoorzaamheid aan Gods Woord aan de ontwikkeling van het sociale leven deel te nemen.

Dit verschijnsel is natuurlijk heel goed te verklaren als wij in aanmerking nemen dat de meesten van ons meer of minder recente immigranten zijn. Het is daarom van belang dat wij elkaar zoveel mogelijk helpen bij het verkrijgen van een juist inzicht in de problemen en mogelijkheden waarmee wij als Christenen en als Christelijke organisaties te doen hebben. Een van de moeilijkheden waarmee een immigrant te kampen heeft is de noodzaak om van zijn moedertaal tot een andere taal over te schakelen. Ook een Christelijke organisatie, die tot nu toe voor een groot deel bestaat uit mensen die aan de andere kant van de oceaan geboren zijn, moet met dit probleem rekening houden. Het is een niet te ontkennen feit, dat onze liefde en ons enthousiasme voor een Christelijke vakbeweging onmiddellijk verband houdt met de ontplooiing van de reformatorisch- christelijke beginselen in ons geboorteland.

Dit verband tussen onze taak en actie hier en de geschiedenis in Nederland behoeft voor ons geen belemmering te zijn. Toch zullen wij voor bepaalde gevaren die hier dreigen, op onze hoede moeten zijn. Vooral het gevaar, dat wij alleen maar krampachtig vast willen houden aan de specifieke vormen die men in Nederland aantreft, zullen wij moeten onderkennen. Alhoewel in beginsel onze taak gelijk is aan die van het Christelijk volksdeel in Nederland, zullen wij ons er toch voor moeten wachten om iets precies zo te doen of te zeggen, zoals wij dat in Nederland gewend waren, alleen maar omdat wij dat nu eenmaal zo geleerd hebben. In andere woorden, wij zullen ons er voor moeten wachten om in een knusse immigranten gemeenschap af te zonderen van het volle Canadese volksleven. Indien wij dit zouden doen, zouden wij onze dure Christenplicht tegenover dit land verzaken.

In verband met het voorgaande moet de Christelijke vakbeweging zich tot twee groepen richten. Enerzijds moet getracht worden om zo duidelijk mogelijk in de taal van dit land de Engels-sprekende bevolking te bereiken. Anderzijds moet getracht worden tot een beter inzicht en een grotere eenstemmigheid te geraken onder degenen die van Nederland kwamen, en dit kan het best geschieden in de Nederlandse taal.

Vandaar dat wij gaarne van de geboden gelegenheid gebruik maken om hier enkele gedachten weer te geven over de zogenaamde "Certification" of wettelijke erkenning. Het komt ons voor dat in dit verband heel wat misverstand is gerezen in onze kringen, hetwelk wij het liefst zo spoedig mogelijk uit de weg geruimd zouden willen zien.

WAT BETEKENT "CERTIFICATION"?

Het schijnt dat velen onder de indruk verkeren, dat een vakbeweging eigenlijk alleen maar daadwerkelijk op kan treden, indien het een wettelijk erkende ("certified") organisatie is. Indien "certification" niet verkregen kan worden, denken velen dat het een uitgesloten zaak is als practische vakorganisatie op te treden. Alhoewel het natuurlijk waar is dat de "certification" voor een vakorganisatie belangrijke voordelen met zich mee brengt is deze gedachtengang toch in strijd met de werkelijkheid.

1. Om dit nader te verklaren zullen we in de eerste plaats moeten bedenken dat de mogelijkheid en de vrijheid voor een groep werknemers in een bepaald bedrijf, om zich te verenigen en om als groep een overeenkomst af te sluiten met de werkgever(s), een van de Canadese grondwettelijke (constitutional) rechten is. Onlangs is dit weer duidelijk onderstreept door de zogenaamde "Bill of Rights" die door het Canadese Parliament is aangenomen. Deze "Bill of Rights" is niet de grondwet van Canada, doch is eigenlijk alleen maar een formulering van bepaalde vrijheden en rechten vastgelegd in de zogenaamde "Common Law" (historisch gegroeid gewoonterecht) van Canada. Welnu, de vrijheid van vereniging en vergadering wordt hierin met name genoemd. Als Christenen kunnen wij het waarderen dat wij in een rechtsstaat mogen leven waar bepaalde rechten en vrijheden gewaarborgd zijn. Wij behoren ons er tevens van bewust te zijn dat uiteraard niet de grondwet de waarborg is van vrijheid en recht doch dat deze alleen maar veilig zijn waar men de Goddelijke normen voor het leven en de samenleving aanvaardt. De rechten en vrijheden die wij vandaag hebben zijn uiteindelijk in de Goddelijke rechts-orde gegrond. Wat deze laatste vereiste betreft menen wij te moeten concluderen dat er wel reden tot bezorgdheid bestaat voor de toekomst van de grondwettelijke vrijheden in Canada. Wij menen dat deze conclusie ons moet dringen tot dubbele waakzaamheid en bezonnenheid. Tevens zijn wij er van overtuigd dat het voorgaande wel terdege te maken heeft met de "Certification" en het optreden van een Christelijke vakorganisatie.

2A In dit verband zullen we in de tweede plaats moeten bedenken wat de juridische betekenis van "Certification" eigenlijk is. Laat ons dan eerst zien *wie* de "Certification verleend. In de loop der laatste jaren terwijl de ontwikkeling van de vakbeweging tot stand kwam werd het noodzakelijk dat er — soms beschermende — wettelijke bepalingen gemaakt werden, die ten doel hebben om misstanden te voorkomen en de organisatie van de werknemers te regelen en beschermen. Deze bepalingen die voor het merendeel bestaan uit de regeling van de verhouding tussen de werkgevers en de unions zijn — althans wat Ontario betreft — vastgelegd in de "Ontario Labour Relations Act". Het toezicht op de naleving van deze wet is in handen van de "Labour Relations Board" bestaande uit tien leden.

Deze "board" heeft verreikende bevoegdheden, waar nog bij komt dat in alle gevallen — behalve waar een zogenaamde "denial of natural justice" (weigering van natuurlijk recht) plaats gehad heeft — men niet in hoger beroep kan gaan tegen een beslissing van deze "Board". De Act, (statuut, wet) die deze "Board" toe te passen heeft, heeft dus direct te maken met fundamentele sociale vraagstukken, o.a. de bescherming van het recht om te organiseren en de regeling van het gedwongen lidmaatschap van unions, enz. Als wij hier nog bijvoegen dat veel van de tegenwoordige arbeidswetgeving tot stand gekomen is onder aandrang van de machtige organisaties die er op uit zijn om een politieke en economische machtspositie te verkrijgen dan zal het aan een ieder van ons duidelijk zijn dat de gevaren van machtsmisbruik via bureaucratische dictatuur niet denkbeeldig zijn. Deze mening is onlangs ook geuit door leden van de "Canadian Bar Association." (Canadese Bond van Advocaten).

(Vervolg op pag. 9)

De betekenis van „CERTIFICATION"

(Vervolg van pag. 8)

2B Wat betekent eigenlijk "certification" voor ene vakorganisatie in het raam van de "Ontario Labour Relations Act"? Elke groep van werknemers kan zich organiseren en een overeenkomst aangaan met hun werkgever(s). Deze overeenkomst is dan bindend voor beide partijen — mits zij niet bepalingen bevat die op zichzelf weer in strijd zijn met de "Labour Act". *Het voordeel van "certification" bestaat hieruit dat een onwillige werkgever gedwongen wordt, via de bepalingen van de "Labour Act" onder toezicht van de "Board" met de betrokken vakorganisatie in onderhandeling te treden met het oog op het afsluiten van een collectieve arbeidsovereenkomst.* (Toch komt het wel voor dat het zelfs voor een "certified" union onmogelijk blijkt een overeenkomst af te sluiten als de werkgever hardnekkig weigert om zijn medewerking te verlenen). Een duidelijk voorbeeld hiervan is wel de Kaufmann Rubber Co. in Kitchener waar een union al enige jaren "certification" had doch waar zij ondanks een staking er niet in geslaagd is een overeenkomst af te sluiten).

Waar de werkgever vrijwillig genegen is om te onderhandelen is de *dwang* van "certification" niet vereist. In deze zin is *dan* certification overbodig. Men kan dit met zoveel woorden lezen in the Guide van April 1960, waar een gedeelte van de brief van de "Board" weergegeven is waarin zij de reden uiteenzet van haar weigering tot herziening van haar besluit t.o.v. de aanvraag voor "certification" van een C.L.A.C.-afdeling. De "board" wijst terug naar een enigszins gelijke situatie en besluit van 1944 waarvan wij een belangrijk gedeelte laten volgen (zie the Guide van April 1960).

"The purpose of certification is to stimulate the collective bargaining process, and, to that end, the Board, is empowered to ascertain who are the proper bargaining representatives and to determine what is an appropriate bargaining unit. Various sections of the Regulations then set up machinerij to enable these representatives and the employer to bargain and to compose points of difference. Once a collective agreement is entered into, the bargaining representatives as such pass out of the picture, and the administration of the agreement is entrusted to whatever machinery may be set up by the agreement itself for that purpose. If the bargaining process has already reached its culmination, of what avail the certification of bargaining representatives? It cannot add one iota of legality or sanctity to what has already been done." (Zie beneden voor vertaling.) *

Vooral de laatste twee zinnen spreken een duidelijke taal.

Wij werden zeer onlangs nog weer versterkt in de overtuiging dat een niet "certified" union ook een bindende overeenkomst aan kan gaan met een werkgever door een moedgevende gebeurtenis in British-Columbia.

Een fabrieksafdeling in B.C. had al enige jaren een door de C.L.A.C. afgesloten overeenkomst met een werkgever, welke overeenkomst nog in het najaar van 1960 was vernieuwd. Onlangs probeerde een andere vakbond deze afdeling te verdringen en diende een aanvrage in voor "certification". De B.C. "Labour Board" weigerde deze aanvrage en verwees in haar antwoord op de bestaande en bindende overeenkomst (de C.L.A.C.-overeenkomst) zeggende dat de aanvrage alleen gemaakt kan worden als dit contract afloopt, wat met elke organisatie het geval is.

Het vorig jaar is de C.L.A. er in geslaagd om een andere arbeidsovereenkomst af te sluiten. Dit feit is een ander bewijs dat het niet onmogelijk is zonder "certification" op te treden.

Met het voorgaande willen wij allerminst beweren dat "certification" een onbelangrijke zaak is, want behalve het eerder genoemde voordeel zijn er natuurlijk nog andere, waardoor het psychologisch voordeel niet te ontkennen is. Toch menen wij dat het goed is dat aan deze feiten bekendheid gegeven wordt, omdat velen hier een enigszins ander oordeel over deze belangrijke zaak schijnen te hebben.

3. We willen thans nog enige aandacht schenken aan een ander misverstand dat post gevat heeft bij velen t.o.v. de betekenis van "certification".

Het is soms voorgesteld alsof een vakbond die geen "certification" heeft geen enkele verdediging heeft tegen de aanvallen van de machtige internationale vakbonden; b.v. een staking of een "picket line". Laten wij het voorbeeld nemen dat een afdeling van de C.L.A. (die niet "certified" is) op een bepaald bedrijf kans ziet om een overeenkomst af te sluiten en de andere unions zouden trachten om de C.L.A. het leven onmogelijk te maken door een staking uit te roepen of een "picket line" om het werk neer te leggen. Dan zou in de eerste plaats een staking illegaal zijn volgens de voorschriften van de "Labour Act", en in de tweede plaats zouden de "pickets" langs de legale weg van een zogenaamde "Court injunction" (uitdrukkelijk bevel van een gerechtshof) verwijderd kunnen worden.

Vergeet niet dat hier weer een van de grondwettelijke gewaarborgde rechten — n.l. het recht om onbelemmerd aan het werk te zijn — in het geding is. Dat men het zulk een afdeling soms moeilijk zal kunnen maken, zijn we ons heel goed bewust, maar wij zijn tevens terdege overtuigd van de mogelijkheden. Het hangt er maar van af of het inzicht en de bereidwilligheid gevonden kan worden om te streven voor een vrije organisatie die gebonden wil zijn aan het Woord van God. Wij menen dat in de weg van het geloof in en het vertrouwen op onze Hemelse Vader wij ook Zijn zegen mogen verwachten.

4. In het optreden van en schrijven over de Christelijke vakbeweging worden wij sterk gemotiveerd door de drang tot de vrijheid (gebonden aan Gods Wet). Wij zijn er van overtuigd dat juist van die kant vele gevaren dreigen. Als wij in het licht van Gods Woord stil staan bij onze tijd en de bepaalde tendenzen van onze tijd dan worden wij getroffen door het onrustbarend verschijnsel van een groeiend collectivisme in de zogenaamde vrije landen, Canada inbegrepen. Wij menen dat deze gevaarlijke collectivistische geest voortkomt uit de secularisatie van onze samenleving. In wezen onchristelijke en zelfs marxistische ideeën komen meer en meer in zwang, denk bijv. aan het politieke denken en handelen dat grotendeels uitgaat van het revolutionaire beginsel der menselijke souvereiniteit. Waar de Goddelijke souvereiniteit systematisch genegeerd wordt moet het leven noodwendig in verval geraken en maakt de vrijheid plaats voor chaos of dictatuur. Wie maar enigszins op de hoogte is met de praktijken en ideeën van de machtige vakbonden in Canada weet maar al te goed, dat de dictatuur al ver gevorderd is in het sociale leven, mede dank zij hun machtsmisbruik. Bovendien is het een feit dat de Communisten sommige strategische vakbonden geinfiltreerd hebben en zelfs enkele helemaal beheersen. Volgens Pat Walsh, de ex-R.C.M.P. contraspion, hebben zelfs al verschillende communisten de nieuwe Socialistische partij, die eigenlijk nog niet eens definitief tot stand gekomen is, geinfiltreerd.

In het licht van het voorgaande wordt het wel duidelijk dat de oppositie die de Christelijke organisatie te verduren heeft vooral voortkomt uit het machtsmisbruik van organisaties die er een onchristelijke levensbeschouwing op na houden. Wij moeten ons er natuurlijk goed van bewust zijn dat de eigenlijke taak van een vakverbond ligt op het sociaal-economische vlak; dat dus lonen en arbeidsvoorwaarden een belangrijke rol spelen bij het practisch optreden. Doch mannen als Slotenmaker de Bruine en Talme e.a., hebben ons wel geleerd dat het eigenlijk in de eerste plaats gaat om *recht.* En in onze situatie in Canada zullen wij er terdege van bewust moeten zij dat *recht en vrijheid onlosmakelijk* aan elkaar verbonden zijn. Waar de dictatuur plaats gemaakt heeft voor de vrijheid, wordt het recht met de voeten getreden. Dit geeft aan het streven als Christelijke organisatie zulk een diep ernstig perspectief. Een perspectief dat zich uitsteekt tot onze meest waardevolle en fundamentele rechten en vrijheden die zeker de moeite waard zijn om voor te strijden. Zou het niet prachtig zijn indien wij in deze belangrijke strijd meer eensgezindheid zouden kunnen bereiken en zodoende sterker zouden komen te staan?

NASCHRIFT VAN DE REDACTIE.

Wij hebben ruimte gemaakt voor het artikel van Mr. Antonides, omdat wij menen, dat het waardevol kan zijn, indien zijn gedachten over "certification" publiciteit krijgen. Onze lezers zullen ons echter kunnen begrijpen, indien wij zeggen, dat hiermede niet een debat wordt geopend tussen de twee organisaties op het gebied der vakbeweging. Wij geloven niet dat op dit moment zulk een uitwisseling van gedachten in de pers gewenst is.

Red.

---

*) "Certification" (wettelijke erkenning van een bepaalde *afdeling*) heeft tot doel het bevorderen van het collectief onderhandelingsproces. Hiervoor is de Raad ("the Board") gemachtigd om vast te stellen wie de rechtmatige (onderhandelings) afgevaardigden zijn en om te bepalen welke groep arbeiders onder de collectieve overeenkomst zullen vallen. Verschillende paragrafen van de Regelingen bepalen dan verder de methodes die de afgevaardigden en de werkgever in staat stellen om te onderhandelen en de verschilpunten uit te maken. Is eenmaal een collectieve arbeidsovereenkomst aangegaan dan verdwijnen de (onderhandelings) afgevaardigden en het beheer van de overeenkomst wordt toevertrouwd aan de regelingen die door de overeenkomst zelf zijn vastgelegd voor dit doel. Als het onderhandelingsproces dan haar eindpunt heeft bereikt, wat baat dan nog de "certification" van de (onderhandelings) afgevaardigden? De "certification" kan geen jota aan wettigheid of onschendbaarheid aan wat gedaan is toevoegen."

Talking Business *by D. Van Leeuwen C.P.A.*

Income Tax - Deductible Expenses

Before mentioning any specific expenses which you may deduct from your income, I would like to point out what you may deduct in general. The Income Tax Act puts it like this: You may not make any deduction except:

1 (a) If you can prove that the expense was really made to produce income from a property or a business.

Note carefully the last part of this general rule. To give a simple illustration. If you have an apartment building, the amount you spent on advertisements is clearly a deductible expense since it was made to produce income from your property. However, the amount spent buying the apartment building is not deductible from your income. You may consider it an expense to produce income, but here is where the last part of the rule comes in where it says **"From a property or a business"**.

This leads me to the second part of this first general rule for deductible expenses, and again I stick closely to the exact wording of the Income Tax Act, which says that:

1 (b) In computing your income you may not deduct any amount spent of a capital nature, a loss of a capital nature, or amount for depreciation, except as expressly permitted by the Income Tax Act.

Coming back to the apartment building, the purchase price is clearly of a capital nature, and may therefore not be deducted from your rents received. "Except as is expressly permitted", refers to the amount you may deduct for depreciation of the building (5% per year).

All this is very logical, and nobody is tempted to deduct the full price of an apartment building, say $100,000, from his rents collected during one year of, say, $20,000.

But what about electric stoves supplied to tenants. Should I not be allowed to deduct those from my rents? I could say that they were an expense made to produce income from my property, but then, the income tax department might say that these stoves come under the second general rule, and were an expense of a capital nature. These cases give accountants and the Income Tax Appeal Board a great deal of work.

So far, I have mentioned the most important sections of the first general rule, for determining whether you may, or may not, deduct an amount spent from your income. There is another general rule, which you always have to bear in mind:

(2) Not only must an expense be incurred to produce income from your property or business, but you must be able to show that such an expense was **reasonable** in the circumstances.

This I can again illustrate with an apartment building. A person who owns a small apartment building may say that he has to have a car to show future tenants around, and if he is not at home, his wife may have to show future tenants around. So, in order to produce income from his property, he then concludes, he has to maintain two Cadillacs, after all, you have to create a good impression on prospective tenants! Obviously, the Income Tax Department will say that it is not reasonable in the circumstances to deduct expense of Cadillacs from rents received. However, this rule is seldom used. We live in a free country. If you want to spend your money unwisely and incur more expenses than your business can afford, it will be the Bankruptcy Act you will deal with, not the Income Tax Act.

Concluding this small article, I would like to say, if you are in doubt whether an expense incurred is deductible, apply these general rules:

1. Was the money spent to produce income, or was the expense more of a capital nature.
2. Was it a reasonable expense in the circumstances.

Please note the difference between "Deductible Expenses" and "Personal Exemptions". Once you have subtracted your deductible expenses, you arrive at your "Net Income" and from these you deduct your Personal Exemptions, to arrive at your "Taxable Income".

In practice I find some people who seem to think that the way to cut down Income Tax is to hide income. They are not only committing fraud, but they often do so entirely unnecessarily because they are not aware of what expenses they are allowed to deduct from their income.

BOEKBESPREKING

"JEUGD STEIGERT"

door Nelly Van Dijk—Has.
Uitgave: J. H. Kok N.V., Kampen

Dit is de derde druk van een boek, dat voor de oorlog grote opgang maakte in christelijke kringen, speciaal onder dames en oudere meisjes. Het is de geschiedenis van het onderwijzeresje Nanda Wendelaar, dat haar hart verliest aan Marcel, een briljant schrijver, maar een vrijdenker, wat de nodige conflicten meebrengt.

Hoewel het boek ongetwijfeld kwaliteiten heeft, rijst bij mij de vraag of deze herdruk wel een gelukkige greep is. De oudere meisjes van vandaag verlangen iets frissers en ik vermoed, dat zij bij het lezen af en toe zullen glimlachen om de situaties en de uitdrukkingen, die gebruikt worden.

Ondanks deze bedenking wil ik "Jeugd steigert" hier toch aanbevelen, in het weten, dat velen onder ons het nog zullen waarderen. Het boek is laaggeprijsd en komt keurig verzorgd in een plastic band.

Tini V. A.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Engaged:

MARGARET ALBERTHA WOLTERS
to
Mr. HENRY KUYVENHOVEN

February 17th, 1961.
917 Burdett Ave.,
Victoria, B.C.

RECTIFICATIE

Per vergissing werd opgegeven dat

FREDERIK ENGELAGE
en
ELSJE ENGELAGE—v. d. HEIDE

op 21 Febr. hun 40-jarige echtvereniging hopen te herdenken.

De datum is evenwel
Maandag 20 Februari a.s.

Wanted to rent by experienced single Dutch farmer

FULL LINE EQUIPMENT,
SOME CATTLE,
200 ACRE DAIRY FARM

5—10 years lease with option to buy; and arrangement to take over dairy herd on percentage basis; or what have you? Letters to box 1350, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wilt U een FARM kopen met of zonder melkcontract?

KOM NAAR ONS!

We hebben jarenlange ervaring op dit gebied.
Wij hebben verschillende mooie farms te koop, doch er ligt nu teveel sneeuw om het land te bekijken.
Zodra dit bezwaar is opgeheven, willen wij U gaarne van dienst zijn.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Port Credit

For rent or for sale, direct from owner;

CLAPBOARD BUNGALOW

2 bedrooms, big kitchen. Oil-heating, 2 finished rooms in basement. Close to transportation. Low downpayment. For information call or write: John Van Ast, 197 Premium Way, Port Credit, Phone At 9-2516.

Wanted:

A WELL EXPERIENCED DAIRYMAN

with boys old enough to help operate a large 60 cow dairy farm with modern equipment. Can work on shares or for a good wage. Has a large house with bath and oil heat. Christian Reformed Church and school nearby. 100 miles from Niagara Falls on Route 31. Interested person, must be capable of entering the States permanently on or before April 1st. For more information write to: Cornelius A. Geldorf, 157 Yellow Mills Rd., Palmyra, New York, U.S.A.

FARM HELP WANTED

In good farm district, close to Christian Reformed Church, five single men with mixed farming experience are needed. Wages above average for dependable men. Apply to Rev. A. Van Eek, Box 868, Exeter, Ontario.

Wanted:

TRACTION STEAM ENGINE
(Stoommachine op wielen)

John Vermeulen, Box 393, Harriston, Ont. Phone 252M.

ZOEKT U PLAATSING OP EEN FARM
of een andere werkkring?

Stelt U in verbinding met Casper Faas, Box 245, Dresden (Ont.). Phone MU 3-2487.

Ook enkele GOEDE FARMS beschikbaar, o.a. 100 acre farm met 7 room house, goede gebouwen. Prima voor tomaten en bieten. Laag downpayment.

RELIABLE GIRL OR WOMAN

to look after children and do light housekeeping while widow works. Good home for interested person plus remuneration. Weekends free if desired. (Belleville, Ont.). References supplied on request. Reply to box 1349, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For rent:

A TWO BEDROOM APARTMENT

in private home (Dutch), with parking. One or two children welcome. Clean and bright. $ 85 per month. Vacant on or after March 1, 1961. A. Van Vliet, 777 Ellesmere Rd., Scarborough, Ont. PL 5-4471.

FOR SALE:

TWO FARMS

200 acres good land, half sandy loam, good for cash crops; the other half clay loam. Good water supply with running creek. First farm has brick house with modern conveniences, and garage. Large barn, silo, hen house and shed. Second farm has frame house with all conveniences, a good barn, silo and implement shed. Sold together or separately. On highway 84, close to Christian Reformed Church. Must sell. Apply to Mrs. Clifford Weido, R.R. 2, Hensall, Ontario.

DAIRY FARMS

280 Acres, 75 head of registered and accredited Holsteins, new barn fully equipped with stable cleaner, mow drier and pipe line milker, bulk cooler, full line of practically new equipment, including 2 large tractors, forage harvester, irrigation system, modern house, on paved road, excellent milk quota. Reasonably priced with favourable terms arranged.

100 Acres, Guernsey contract, can be increased, 15 cows, bulk cooler, new milk house, new stabling, house has bathroom, modern kitchen. All buildings in good condition. Asking price $35,000.00. Only $ 6,500.00 down.

130 Acres. Modern house and barn, 45 head registered and accredited Holsteins, good line of equipment including two tractors, good milk quota with a Hamilton Dairy. This farm is in excellent shape, full price $55,000.00. Terms arranged. Call or write:

Chas. Freure
Wellandport, Ontario. Tel. 26R3.
Representing:
DONALD ALSOP AGENCIES LIMITED

Time it Right!

There is a Right Time to book your order to get in on the early markets — that extra profit can be yours if you order now. We recommend Mount Hope Queens, also large selection breeds and cross breds. Early order discounts.

Kitchener Big 4 Hatchery
Phone or write
A. R. Elgersma, Freelton, Ont.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee
Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
GEORGE LUNSHOF

VAN DELFT'S
Book en Gift Shop
1058 Main Street West
HAMILTON, ONT.
JA 8-1932

"Books of great interest"

Dying we live	$5.00
The Story of Canada	3.50
Dr. Zhivago	4.50
Exodus	4.95

JUST RECEIVED FROM THE PUBLISHERS

The Rommel Papers	$7.75
The rise and fall of the Third Reich	12.00

De
Cedar Waxwing,
een opvallende vogel

door Alice Lamoureux.

(Can. S.) — Cedar Waxwings (Bombycilla cedrorum), kunnen in zwermen van acht, twaalf of misschien wel honderd verschijnen om zich te voeden met de vlezige vruchten van onze bomen, zoals kersen, jeneverbessen en bramen. Hun voedsel bestaat ook uit dierlijke stoffen; de voornaamste zijn torren en mieren. Het is verrukkelijk om deze vogels gade te slaan, wanneer zij zich voeden en naar elkaar roepen met een hoog, dun Zeeeee.

Cedar Waxwings zijn gekuifde vogels. Zij zijn zachtbruin van kleur met een brede, gele streep over de staart, een opvallend kenmerk. Een fluwelige, zwarte streep bij de ogen en een zwarte snavel maken deze goed verzorgde glanzige vogels tot een zeer opvallende verschijning.

Er is nog een ander lid van de Waxwing familie in dit werelddeel, de Bohemian Waxwing (Bombycilla garrula pallidiceps). Deze vogel is groter dan de Cedar Waxwing, maar de wijze, waarop hij zich voedt, is het zelfde, want hij eet grote hoeveelheden vruchten en insecten. Het verschil tussen deze twee soorten, behalve hun grootte, is, dat de Bohemian wit in zijn vleugel heeft en de dekveren van de staart zijn rood in plaats van wit. De Bohemian woont in de bossen in het Noorden en vertoont zich in beperkte mate ook in de Verenigde Staten.

Een ander lid van deze Waxwing familie komt in Europa voor. Dit soort lijkt erg veel op de Bohemian van dit werelddeel.

FARM TE KOOP

Te koop een 105 acre farm, gelegen nabij Wellandport Chr. Reformed Church en school. Er is een goed 11 kamer huis, 2 barns en verdere gebouwen, 100 acre bewerkbaar land, kleiloam. De machines, hooi, stro, granen enz. zijn bij de koop inbegrepen. U kunt deze farm kopen met $ 10.000,00 down. Contact

Mr. Frank Verheul
rep.
MARTIN DEVOS, "REALTOR"
en Mortgage Broker
226 QUEEN STREET — DUNNVILLE, ONT.
Phone bus. 671, res. 863 W I.

LAAT ONS U BEHULPZAAM MOGEN ZIJN
BIJ HET KOPEN VAN EEN FARM GROOT OF KLEIN.

---

310 acres Highway farm. Rich productive land. 3 bedroom home. Extra large barn, water bowls, silo, drive in shed. Garage. Milk contract $1000.— a month. 1 mile from Chr. Ref. Church. Wealthy owner anxious to retire. Full price $32,000.—. Mortgage available.

160 acres of land. Good house and barn. Hydro. Lots of water. 21 Holstein milking cows and all the equipment, including new milking machine. All this for only $ 13,800.—. Down payment $4,000.—.

100 acres of good clay loam land. Brick home. Barn, silo, henhouse. With all the equipment, hay and straw. Full price $11,500.—. Down payment $ 3,000.—.

We have a choice list of farms for sale in Huron County.

JOHN BOSVELD, REALTOR
40 Wellesley St. — GODERICH, ONT. — Phone JA 4-8762
Salesmen: C. Buruma, Clinton. Phone HU 2-3287
J. McConnell, Seaforth. Phone 226.

Dairy Farm met Melkcontract

Te koop een 210 acre Dairy farm, gelegen aan een Highway nabij Wellandport. Er is een goed twee-familie huis. Barns in goede conditie met 35 stanchions. Melk equipment en nieuwe bulk tank melkkoeler. Open melkcontract, kan overgaan op naam van de nieuwe eigenaar. Het land is goed bewerkt, zachte grond. Dit is een zeer goede farm.
Voor verdere inlichtingen contact

Mr. Frank Verheul
rep.
MARTIN DEVOS, "REALTOR"
226 QUEEN STREET — DUNNVILLE, ONT.
Phone bus. 671, res. 863 W I.

LAAT ONS U BEHULPZAAM MOGEN ZIJN
BIJ HET KOPEN VAN EEN FARM GROOT OF KLEIN.

JERSEYVILLE

9 room solid brick home with side drive and garage. This tremendous size home features on the 1st floor large livingroom, panelled diningroom and really large modern kitchen. 2nd floor has 5 rooms and bathroom. Full basement with brand new F.A. oil heating. Lot 118 x 160 (extra land available). Also included in sale price ½ ton panel truck, walk-in cooler, small greenhouse, rototiller and 2½ h.p. cultivating tractor. All this for $ 13,800.—. Call

A. VandenBergh
at
C. GORDON TODD LTD.
418 MAIN STREET EAST - HAMILTON, ONT.
JA 8-6336 or res. LI 9-5076

Moet worden verkocht

80 ACRE FARM TE KOOP met een open melkcontract bij prima dairy. Uitstekend huis, warm en koud water. Inbegrepen zijn 36 stuks vee, bulk-cooler (26 cans), machinerieën als tractor, seed-drill, spreader, elevator, melkmachine, enz. Bulkcooler, well, cementen stal en melkhuis zijn ongeveer 1 jaar oud. Koop deze farm om haar melkcontract en prima grond. Meer land te krijgen grenzend aan de farm. Gevraagd downpayment $ 7000.—. Gehele prijs $ 38.000.—. Over beide bedragen valt echter te onderhandelen.
BUNGALOW, gebouwd in 1958. 3 slaapkamers, oil-furnace, warm en koud water. Vraagprijs $ 9000; downpayment $ 450. Inlichtingen bij:

Stewart Bruinsma
170 KING STREET, BEAMSVILLE, ONT. - LO 3-8807
Vertegenwoordigend:
A. S. KIMBERLEY
REAL ESTATE
140 Church Street — St. Catharines — MU 4-7428
25 King Street E. — Beamsville — LO 3-8272

FARM TE KOOP

Te koop een 160 acre farm, 3¼ mijl van Dunnville. Het huis heeft 7 kamers en is keurig netjes onderhouden.
De barn is in een excellent conditie en is 36' x 80', de verdere gebouwen zoals kippen- en varkenshokken, implement shed zijn ook alle in goede staat.
Er zijn 2 tractors plus alle verdere nodige machines.
Het land is black loam, goed drainerend, 50 acre fall wheat is ingezaaid, 50 acre ligt geploegd, 25 acre ligt in pasture en er is 25 acre bos, plus 6 acre in fruit (oude bomen).
De eigenaar is te oud en is ziek, reden waarom hij deze farm wil verkopen, een opvolger heeft hij niet.
De prijs voor deze prachtige farm is $ 25,000.00 en het downpayment $ 11,500.00.
Deze farm moet U zeker zien als U wilt gaan farmen of een grotere farm wilt hebben.

Contact Mr. FRANK VERHEUL, rep.

MARTIN DEVOS "REALTOR"
226 QUEEN STREET — DUNNVILLE, ONT.
Phone bus. 671 — res. 863 W 1.

LAAT ONS U BEHULPZAAM MOGEN ZIJN
BIJ HET KOPEN VAN EEN FARM GROOT OF KLEIN.

B. Telder
"Sterven . . . en dan?"
(Gaan de kinderen Gods, wanneer zij sterven, naar de hemel?) $2.55

Bijbelse Dagboeken:

GELOOFSBLIJHEID	$2.45
VENSTERS OP HET LEVEN	4.00
GEBONDEN SCHOVEN	2.85
DAGFINALE	1.95
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT	.75
THINE IS MY HEART	3.95

SPEELMAN'S BOOKHOUSE
7 Lippincott St. E.
WESTON, (Ont.) — CH 1-0407

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. — Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Edmonton, Alta. als evangelisatie-predikant voor de gehele stad (Edmonton III roepende kerk), Drs. M. Vrieze te Calgary, Alta.

Beroepen

te Grand Rapids (Highland Hills) Rev. T. E. Hofman te Calgary.

Bedankt

voor Bethany Chr. Ref. Church te Bloomfield, Ont. Rev. J. Quartel te Wyoming, Ont.

Voor Renfrew, Ont. J. Kuntz te Orillia, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Edmonton-Red Deer Ds. T. Rutters te Enschede W. (Ned.).

Bedankt

voor London, Ont. Ds. J. Prins te Groningen (Ned.).

NETH. REF. CONGREGATION
(Geref. Gemeenten)

Beroepen

te Lethbridge, Alta. Rev. G. Zwerus te Norwich, Ont.

SCHOOLNIEUWS

We received the following communication from Mr. J. M. DeVries of London, Ont.:

It is with great pleasure that we can finally say, "London will have its own Christian School this year, the Lord willing."

As a result of a committee appointed by the local Christian Reformed Church, our society started with 33 members on April 22, 1954. Soon the membership increased to 90. The following years showed that we still had to grow a lot within before Christian Education became really a part of us. It was not until Spring 1959 that the board studied its first school plan. We now have approximately 100 supporters from the Canadian, Free and Christian Reformed Churches. Fortunately we were able to buy a five acre lot, a few blocks south of Highway # 2, half a block from the city busstop. Since it was already the 27th of January before the society definitely decided to open a school this year, a lot of work will have to be done yet in a short while. It is our hope that this school may prove to be a blessing for our children and the community.

The CALVIN MEMORIAL CHRISTIAN SCHOOL of ST. CATHARINES will be in need of a

**PRINCIPAL
and
TWO TEACHERS**

beginning September 1961. A rapidly growing 5 room school with modern facilities. An experienced principal with a B.A. degree will be preferred. Applications stating qualifications and references should be sent in to Dr. A. Vandermaas, 10 Ann Street, St. Catharines, Ontario.

Due to extension.

The John Knox Christian School of Brampton (Ont.) is in need of

A TEACHER

for the primary grades, for the schoolyear commencing Sept. 1961. Please sent applications to Mr. K. Faber, R.R. 2, Brampton.

The Calvin Christian School Soc'y at Trenton, Ont. will be in need of a

FIFTH TEACHER

for the grades 5 and 6, commencing Sept. 1961. Please send applications to Mr. A. Hoornweg, 41 Fourth Ave., Trenton, Ont.

International Association for Reformed Faith and Action

The Montreal Fellowship organized a Public Lecture on February 9 in Ephraim Scott Presbyterian Church. About seventy people attended this meeting. They represented various Churches, such as Presbyterian, Anglican, Baptist, Lutheran, and Christian Reformed.

The Lecturer was Dr. Phillip Hughes, D.Litt., Oxford, England, who is an outstanding English Theologian. Dr. Hughes' subject was "The English Reformers' View of Inspiration." This view was compared with the conception of Calvin on the Scriptures. Dr. Hughes made clear with many citations that all these Reformers were in agreement as to the Divine Inspiration of the Scriptures. We too must approach the Bible as the infallible Word of God. It was a pleasure to discover that an Anglican scholar like Dr. Hughes vigorously defended the Reformed Truth. Later on he informed the meeting that the Church of England is involved in a dispute about the revision of the Book of Common Prayer, in particular about the Communion Service. He hoped that the Order of the Ministration of the Holy Communion would not be altered. The Anglican Church ought to remain loyal to its safeguard against Rome: the Book of Common Prayer.

Dr. Hughes is assigned to research into the "Geneva Records." At the present time he is visiting this country and the U.S.A. in regards to Editorial work for the magazine "Christianity Today".

N. B. Knoppers.

PAASLITURGIE VROUWENVERENIGINGEN

Men verzoekt ons mede te delen, dat de Paasliturgie gereed is. Degenen die er gebruik van wensen te maken, wordt aangeraden vroegtijdig te bestellen om teleurstelling te voorkomen (10¢ per ex.), bij Mrs. M. Brandsema, 755 Colborne Street, Brantford.

HOLLAND MARSH, ONT. Due to the fact that our present Principal wishes to obtain some higher education, we will be in need of another

PRINCIPAL

as of September 1961. We will also need a

TEACHER

for the lower grades. Please send applications to Mr. C. A. Radder, R.R. #2, Newmarket, Ont.

John Knox Chr. School Soc. of Woodstock, Ont. is in need of

TWO TEACHERS

for the lower grades (1—2 and 2—3). Please send applications to Mr. F. A. De Jong, 268 Russell St., Woodstock, Ont.

**1 PRINCIPAL
2 TEACHERS**

The Lord willing, the London Christian School Soc. is planning to open a new 3 room school by Sep. 1961.

Persons interested in teaching in our school kindly submit applications in writing to the Secretary Mr. J. De Jong, 307 Wedgewood Dr., London, Ont.

The Dundas Christian School is in need of

**A PRINCIPAL
and 1 TEACHER**

to start school in Sept. 1961. Please write to Mr. B. de Jong, P.O. Greensville, Ont.

The Guelph Christian School will be in need of a

**PRINCIPAL
and
TEACHER**

to start school in September 1961. Applications to be sent to the Secretary, Mr. J. Pranger, 6 Dunkirk Street, Guelph, Ont.

EEN CHRISTELIJK GETUIGENIS IN NIGERIA (AFRIKA)

Sir Francis A. Iblam, de eerste Afrikaanse gouverneur van Oost-Nigeria, schaamt zich niet voor zijn Christelijk geloof in dit overwegend Mohammedaanse land. Op de dag van zijn installatie verscheen zijn geloofsbelijdenis in *African Challenge*, een Christelijk maandblad.

De *Daily Times*, het grootste dagblad van dit land, nam dit over en over een breedte van drie kolommen kon men lezen: Ik aanvaard als de absolute waarheid dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is en dat Hij voor mij gestorven is . . . zodat indien ik in Hem geloof — ik geloof in Hem — ik niet naar de verdoemenis ga, maar eeuwig met Hem zal leven.

Adresopgave gevraagd van

D. TEN HOEVE

Laatst bekende adres 590 King Street, Londen. Inlichtingen te zenden aan W. Gelderman, Minnitaki P.O., Ont.

Principal wanted

New Christian School is being built, will open in September 1961. We are in need of a teacher-principal. If interested in this beautiful part of Canada, send applications to Dick De Ruiter, R.R. 4, St. Thomas, Ont.

Calvin Chr. School of Toronto will be in need of

**A PRINCIPAL
and
TEACHERS**

commencing Sept. 1, 1961.

Applications may be sent to G. W. Van Dyk, 78 Birkdale Road, Scarborough, Ont.

John Calvin School, Strathroy, Ont. is in need of

2 TEACHERS

for grades 3—4 and 5—6, for the schoolyear 1961-1962. Please contact Mr. B. Klinker, Campbell St., Strathroy, Ont.

Calvin Christian School, Winnipeg requires

ADDITIONAL TEACHERS

for grades 4, 5 and 6, for the 1961-'62 schoolyear. New school, and attractive salary schedule. Please send letters of inquiry to: Ray Themmen, 962 Telbot Ave., Winnipeg 5, Man.

EEN AUSTRALISCHE VERMANING AAN DOMINEES

Prof. Dr. K. Runia, de redacteur van het Australische Trowel and Sword heeft een aantal kerkdiensten meegemaakt, waarin een preek werd gelezen. Prof. Runia heeft van deze eenvoudige leesdiensten genoten en er ook een zegen ontvangen.

Hij voegt daar echter aan toe:

"Er was ook een ding dat mij een beetje ongerust maakte. Het viel me op dat sommige van de preken, die ik hoorde, feitelijk helemaal geen preken waren. Zij gaven geen goede en stevige Schrift-verklaring, maar hadden meer het karakter van een serie aardige gedachten over een bepaald onderwerp. In sommige gevallen hoorde ik herhaaldelijk woorden als: Ik meen dit, of: Ik meen dat. Ik vond dat dit in het bijzonder het geval was in sommige van de preken, die de laatste tijd uit Holland waren gekomen en zij waren zeker niet geschreven door de "minsten" onder de broeders daar. Voortdurend voelde ik mij geneigd de spreker in de rede te vallen en te zeggen: "Maar man, we zijn hier niet gekomen om uw ideeën te horen. Vertel ons alsjeblieft wat Gods Woord ons te zeggen heeft." Natuurlijk ben ik helemaal niet tegen een moderne aanpak. Integendeel, die kan ik zeer wel waarderen. En toch ben ik van mening dat we de oude regel moeten vasthouden: Een preek is dan maar alleen een echte preek, wanneer zij de verklaring is van het Woord van God. Dan alleen kan de prediker spreken met gezag, want God's gezag staat achter zijn woorden."

In verband hiermede merkt Prof. Runia nog op dat hij er zich zeer wel van bewust is dat hij hier een teer onderwerp aanraakt. Smaken verschillen. Wat de één mooi vindt, wil de ander niet hebben. Maar, vervolgt Prof. Runia, "Er zijn algemene maatstaven, waar rekening mee gehouden moet worden. En ik geloof dat het de plicht van de ouderlingen is deze maatstaven te hanteren als zij een preek uitzoeken voor een leesdienst. De eerste overweging moet zijn: Is dit werkelijk een gereformeerde preek, die getrouw het Woord Gods verklaart? (I.C.N.)

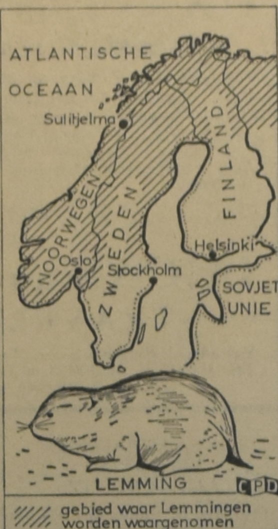
Subscriptions
"Youthful Outlook"

Please be sure that your name and address are mentioned either on the envelope or on a separate note when you send in your subscription fee for "Youthful Outlook".

We have received payments, which we cannot trace. Would those who paid, but who did not mention their names, be so kind as to inform us when they made their payment?

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

DUIZENDEN DIEREN SPRINGEN IN ZEE OM ZICH TE VERDRINKEN

Eind november van het afgelopen jaar, kwam er een merkwaardig bericht uit Noorwegen. In het gebied van de plaats Sulitjelma, zijn de waterreservoirs onbruikbaar gemaakt door duizenden verdronken lemmingen, die zich in de reservoirs hebben gestort. Het resultaat was dat het water onbruikbaar werd en dat er enkele vergiftigingsverschijnselen onder de bewoners van Sulitjelma te melden waren. De autoriteiten hadden dan ook een waarschuwing gegeven om geen ongekookt water te gebruiken.

Dit bericht brengt de aandacht op één van de merkwaardigste gedragingen van een diersoort, die de wetenschap kent, n.l. de trek van de lemmingen. Wat is nu de lemming?

De lemming is een klein knaagdier dat nog een heel ver familielid is van de veldmuis. De lemming komt echter alleen in Schandinavië voor, wat Europa betreft. De lemming is "beroemd" in de kringen van de wetenschap, niet omdat ze er zo bijzonder uitziet of omdat ze een overblijfsel is uit duizenden jaren geleden, maar omdat de lemmingen zo ongeveer om de 3—4 jaar aan het zwerven slaan. In een soort massale psychose stromen de lemmingen dan van de bergen naar de laagvlaktes van Scandinavië, waarbij zij met tienduizenden op pad gaan. Op deze tocht staan de kleine dieren, die men met één hand kan omvatten, letterlijk voor niets. Water, koude en roofdieren houden hen niet tegen. En hoewel er duizenden slachtoffers onder hen vallen, vormen zij levende bruggen, zwemmende troepen, een leger van bergbeklimmers e.d.

Letterlijk door niets laten zij zich weerhouden in hun dynamische trek naar . . . , tja, waarheen eigenlijk? Dit nu is n.l. het probleem, want uiteindelijk komen de lemmingen op hun trektocht aan de rotsen bij de oceaan. Dit weerhoudt hen echter niet! Steeds maar rechtdoor gaan ze en zo storten ze zich bij duizenden van de rotsen in zee. Een collectieve zelfmoord, want hier komen zij jammerlijk om!

Over de oorzaak van deze "trek naar de dood", is men het niet eens. Er worden verschillende verklaringen voor gegeven. De meest aannemelijke verklaring lijkt ons die van de "overbevolking". In de gebieden waar de lemming leeft, schijnt er op regelmatige tijden een gebrek aan voedsel en levensruimte te ontstaan, als gevolg van het toenemend aantal lemmingen. Als gevolg hiervan treden er grote spanningen onder de dieren op en in een soort massale hypnose rennen zij hun dood tegemoet, waarbij zij zich door geen enkele hindernis laten weerhouden.